Akbaba

— Felâket!.. Galiba bizi kesip kümesi kiraya verecekler!..
cik
cik

Etibank, T. Ticaret ve
İş Bankalarının Kurduğu

ANKARA
SİGORTA ŞİRKETİ

Azamî emniyet, sür'at, kolaylık..

Yurdun her tarafına dağılmış teşkilâtı ile her nevi sigorta işleriniz için emrinize âmadedir.

Sermaye ve ihtiyat yekûnu
4.500.000 TL.

MERKEZ: İSTANBUL - BÜYÜK POSTAHANE KARŞISI

Telefon: 24813/4/5 □ Telgraf: Antas

MASMAVİ
FEYZİ HALICI
Sözün musiki, musikinin renk olduğu şiir kitabıdır.
103 kuruşluk pulla aşağıdaki adresten isteyiniz: «Posta Kutusu 32 — Konya».

Küçük.. fakat benim!

EMLÂK BANKASI
YAPI TASARRUFU ... başlamıştır

AKBABA
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet Koçer
★
Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası
İSTANBUL
★
Sayısı 35 Kuruş
ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.
★
Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.
★
Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.
★
ADRES: Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.
Telefon: 21649

T. C.
ZİRAAT BANKASI

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI İÇİN BU YIL 650.000 LİRALIK BİR İKRAMİYE PLÂNI HAZIRLANMIŞTIR. BU PLÂNDA 10 ÇEKİLİŞTE

14 EV

AYRICA,
10.000, 1.000 ve 500 LİRALIK İKRAMİYELER,
TRAKTÖR ve ZİRAAT ALETLERİ VARDIR

ÇEKİLİŞLERE İŞTİRÂK ŞARTLARINI BANKA ŞUBE VE AJANSLARINDAN ÖĞRENMEKTE ACELE EDİNİZ.

SEK VERMUT

12 Haziran

AKBABA

Sayı: 13

Sahipleri: YUSUF ZİYA ORTAÇ — ORHAN SEYFİ ORHON

HER HAFTA:

Ev Sahibi ve Kiracı

Ev sahiplerine toptan kızanlardan, kiracılara toptan acıyanlardan değilim. Öfkemi ve merhametimi tam hedeflerine isabet ettirmek için, düşünürüm: Hangi ev sahibi, hangi kiracı?

Karagümrükte, üç odalı, ahşap ve harap bir evceğizin bir odasında dört nüfuslu ailesile barınıp, iki odasını 28 lira 35 kuruşa kiralamış, eline ayda seksen beş liradan fazla geçmeyen dul kadına acır mısınız, kızar mısınız? Ev akar, kokar ve tamir görmediği için, içindeki zavallıların vücutlariyle yarış edercesine her gün biraz daha harap olur: Duvarların bağdadileri evde oturanların kaburgaları gibi meydana çıkar; tavanlar, çerçeveler, kapılar çoluk çocuğun benzi gibi sararır, solar; bütün ev, romatizmalı sahibinin kalçası gibi çarpılır.

Bir de, Harbiyedeki Emlâk caddesinde, denize bakan lüks apartımanların bir dairesini ayda beş yüz liraya tutan kiracıyı düşününüz. Aylık kazancı en az iki bin, üç bin liradır. Bir spor otomobili vardır. Yazın genc ve güzel karısını yanına alıp arabasiyle bir Avrupa seyahatine çıkar. Onun hizmetçisi bile, Karagümrükteki evin sahibi kadıncağızın yanında prenses gibidir. Sokakta rastlarsanız, manikürlü ellerinin her gün bulaşık yıkadığını anlıyamazsınız. Lâstik eldiven giymeden ellerini ne soğuk, ne de sıcak suya sokar.

«Hain ev sahipleri, domuz ev sahipleri» dedikleri zaman, Karagümrükteki evin sahibini düşünürüm. «Zavallı kiracılar» dedikleri zaman da Emlâk caddesindeki apartımanın kiracısı gözümün önüne gelir.

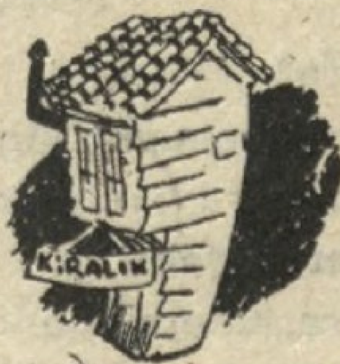
Ben kelimelere aldanmam. Ev sahibi ve kiracı dedikleri zaman sorarım: «Hangi ev sahibi? Nasıl kiracı?» Fakat kanun yapanlar bunu aramıyorlar. Ev sahibi denince, onların gözlerinin önüne kalantorlar, vurguncular, karaborsacılar geliyor; kiracı denince de emekliler, dullar, yetimler, dargelirliler...

Kanun yapanlara bütün ev sahiplerinin zengin, bütün kiracıların fakir olmadığını anlatmak zordur. Onların bu satırları okumalarını da istemem; korkarım ki, bu sefer de bütün ev sahiplerini fakir, bütün kiracıları zengin farzedip kiraları serbest bırakıverirler!

İşte o zaman, bütün kiracılar, hep bir ağızdan meşhur türküyü çağırırız:

Çadırımın üstüne şıp diye damladı!

Akbaba

— İşte, nihayet kiracılarımı çıkardım!..

Meslek icabı

Bir ayakkabıcı, yeni yaptırdığı apartımanını kiracıya gezdiriyordu. Bir aralık sordu:

— Nasıl.. beğendiniz mi?

Kiracı, dudak büktü:

— Tertipli fakat odaları çok dar..

Ayakkabıcı, hemen tezgâhtarlığını gösterdi:

— Onun için üzülmeyin.. İçinde biraz yürüyünce açılır efendim!.

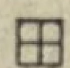
MÜJDE!

Nejat, büyük bir sevinç heyecanı içinde odaya girdi:

— Müjde, müjde.. Nazan.. yaşadık..

— Hayrola, ne var?, Piyango mu çarptı?. Bir meclisi idare âzalığını mı kopardın?.

— Hayır, hayır, daha mühim: Bizim apartıman sahibinden bir selâm kopardım!

EV SAHİBİ TELEFONDA

— Alo... Musluk mu bozuldu dediniz?. Peki, siz şimdilik parmağınızla tıkayın, yarın tamir edecek bir usta gönderirim..

Ş-İ-Ş-K-E-B-A-B-I

Kiracıdan Gazel

Ne bir güneş yüzü parlar yazın civarında,
Ne bir çiçek açılır mevsim-i baharında!

Kurur sıcakta nehirler, kurur cihan... Kurumaz
Çamur batakları bir türlü rehgüzarında!

Kışın ısıtmaya imkân ve ihtimâl olamaz,
Açılmış ağzı durur rahneler cidarında!

Payandalarla durur, koltuğunda değnekler,
Ayakta can çekişir hâl-i ihtizarında!

Kemal-i acze düşüp anlaşılmaz olmuştur
Konak mı, köşk mü, acep neymiş iktidarında?

Eder şu mısraı vird-i zeban kiracıları:
«Misafiriz vatanın bir harabezarında!»

Otur da pencereden seyre dal sabah, akşam;
Neler yapar kediler komşunun dıvârında?

Kirası muttasıl artar cefası, cevri gibi,
Görülmez en küçük eksiklik îtibârında!

Diyor ki sahibi: «Çıksın şu beklenen kanun!»
Hemen kiracıyı deffeylemek kararında:

Bu derd-ü gamla sürüklenmedense, ey Fiske,
«Haset, o rinde ki âsudedir mezarında!»

FİSKE

— Eh, bayrama da on beş gün kaldı karıcığım!..
— Sen deli misin be? Bu zamanda kiracının bayramı olur mu?

Apartıman ve Vicdan...

Kiralara yüzde 30 zam yapılacağı haberlerini gazetede okuyan apartıman sahibi, benden fazla öfkelenmiş. Ne insaflı adam! diyeceksiniz. Acele etmeyin. Hazret yüzde otuzu az buluyor. Geçen gün, sokağın köşesinde beni çevirdi.

— Siz gazetecisiniz, yazınız, dedi, yüzde 30, yüzde 50, yüzde 100, yüzde 200 ev sahiplerini tatman etmez.

— Aman!

— Amanı zamanı yok. Fiyatlar altı misli arttı. Hükûmet kasaba, zerzevatçıya, manava söz geçiremiyor da hıncını bizden mi alıyor?

— Ne yapsın? Onları kontrol edemiyor. Teşbihte hata olmaz. Polis, şu konağı soyan beş hırsızdan ikisini yakalarsa, ötekilerini tutamadım diye, elindekileri de salıverir mi?

— Susun, susun! Kiracı değil misiniz? Ters düşünmeğe mahkûmsunuz. Zekânız doğru işleseydi, ev bark sahibi olurdunuz. Ben bu apartımanı yaptırmak için neler çektim, biliyor musunuz?

— Biliyorum.

— Neler çektim?

— Söyliyeyim: On sene evvel, bir piyango bileti çektiniz. 100 bin lira çıktı.

— Sonra?

— Sonra, hemen gidip piyango gişesinden parayı çektiniz.

— Çekerim tabiî.

— Sonra, Mersinde öğretmenlik eden karınıza müjdeyi vermek icin telgraf çektiniz.

— Sonra?

— Sonra, her akşam keyfinizden kafayı çektiniz.

— Başka?

— Bu apartımanı yaptırdınız. Arkasından aylığı biraz geciktiren kiracılara protesto çektiniz.

— Tabi., ziyafet çekecek değildim ya.

— Kiraları vaktinde toplamıyor diye zavallı kapıcıya sopa da çektiniz. İşte, sizin çektikleriniz bunlar. Bir de, bizim sizin elinizden neler çektiklerimizi sayayım mı?

— Lüzum yok..

— Yıllar var ki, sıcak suyu kestiniz. Kış ortasında kaloriferleri yakmadınız.

— Kömür bitti.

— Kömür bitmedi, sizde insaf bitti. Kömürlükte kömür dolu. Biliyoruz biz. Bu yüzden apartımanda iki kişi zatürrie oldu. Sonra bizden kömür parası diye her sene iki yüz ellişer lira almağa başladınız. Daire başına 110 lira da su parası. Yüzde 30 size tabiî az gelir. Çünkü siz bizden daha fazlasını çekiyorsunuz.

— Siz bu kafa ile ev bark sahibi olamazsınız.

Tasdik ettim:

— O doğru. Fakat siz de bu kafa ile vicdan sahibi olamazsınız.

Yüzüme dik dik baktı ve uzaklaştı. Hiç şüphesiz kendi kendine: «Vicdan da nedir? Kaç kat? Kirası ne kadar?» diye soruyordu.

Cız

Kiracı — Galiba en rahat yer burası çocuklar... Hiç olmazsa sokağa atılmak tehlikesi yok!..

İKİ PORTRE:

Ev sahibi

Daha sokağa girer girmez aklım başımdan gitti. Bir gürültü, bir kahkaha, kıyamet... Sesler, bir evin üst katından geliyordu. Hayretten, durmuş kalmışım. Ayni evin alt kat penceresi açıldı. Yaşlıca bir kadın:

— Ne bakıyorsun efendi? diye sordu. Şaşkınlıkla:

— Düğün falan mı var? diye sordum. Meğer kadının derdini deşmişim. Açtı ağzını:

— Düğün mü? Bayram... bayram... Bu eli bayraklılara her gün bayram. Tanrının günü tepemde hora tepiyorlar... etmedikleri kalmıyor! Kıracı olacaklar. Allahın belâsı hepsi.

— Ne istiyorlar senden teyze? dedim.

— Evden çıkmamı!.

— Bu ev senin mi?

— Tapusu benim üstümde ama, sahibi onlar... Bir gayret edip beni evden kaçırırlarsa, tapusunu da alırlar elbet... O karıda o gözler var mı yok mu?

— Canım, mal seninse...

— Sözde benim, ama asıl mal onlarda. İçinde oturan onlar, kırıp döken onlar, safasını süren onlar. Verdikleri ayda elli lirayla tamiri yaptıracak ben, vergisini verecek ben, Tanrının günü onların gürültü patırdısını dinliyecek olan da ben... Ne o, evim varmış... Hay olmaz olaydı... Şimdi de oda oda kiraya veriyorlar...

— Peki, kontratınız yok mu?

— Var.. var ama, ben kimsesiz bir ihtiyarım, ne anlarım kontrattan, kanundan... Karının dalyan gibi iki kızı var. Abukatlara koşup lâhzada işlerini hallediyorlar. İki defa mahkemeye başvurdum, ikisinde de ceremeyi ben çektim...

— Şimdi memnun musunuz?

— İlâhi oğlum, memnun olsam sana dert yanar mıyım? Satacağım...

— Evi mi?

— Evet. Ama, almıyorlar. Elli lira aylıkla koca eve sahip olmak dururken deli değiller ya...

Derken yukarıdan bir pencere açıldı. Saksıları sulamak bahanesiyle bir kova su, aşağıya boca edildi. İhtiyar ev sahibi başını camdan içeri çekerken bir yandan beddua ediyor, bir yandan camı kapamağa uğraşıyordu.

Kiracı

Bir akşam, vapurda eski bir mektep arkadaşıma rastladım. Ben tanımadım, o beni tanıdı:

— Merhaba! deyince şaşaladım.

— Vay? Sen misin? Bu ne hal yahu? Daha kırkında bile değilsin ama, yetmişlik bir insana dönmüşsün!

— Kira evlerinde gezmekten! dedi ve anlattı:

— İki göç bir yangın derler... Ne kadar doğru! Ömrümü kira evlerinde sefil ve perişan geçirdim. Ucuzluk zamanında bir ev tutmuştum. Günün birinde ev sahibi, oğlumu evlendireceğim dedi, kapı dışarı attı bizi! İstedikleri zaman ne de kolay dâva kazanırlar birader! Bu sefer yeni yapılardan birine girdik. Düşün! Ticaret odasının endeksine göre kazancımızın üçte biri kiraya gitmeli. Ben yarısını veriyorum.

— Bankalardan bedava ev...

— Bankaya koyacak para nerede? Bankalık parası olanın zaten evi de vardır. Bizim gibi küçük memurlar... neyse.. Bu yazın bir yere çıkalım diye hanım tutturdu. Benim küçük kızın rengi fazla soluk. Biraz kanlanır diye ümit ediyorduk. Ama, galiba o evden ancak tahtalı köye gitmek için çıkabileceğiz. Bahçesine bir kümes yaptıran, mevsimliğine bin lira istiyor. İstanbuda gezmediğim yer kalmadı... Yok... yok... Hattâ, bir ahbap, Rami de, bir başkasının arsasına bir gecekondu oturtmuştu. Gel sana yazlık vereyim, dedi...

— Arsa sahibi mi mâni oldu?

— Ne münasebet! Arsa sahinin lâfı mı olur? Ev sahibi mâni oldu...

— Hani kendisi teklif etmişti ya...

— Evet ama, arkasından da öyle bir kira teklif etti ki, değil şimdiki gibi iki kat, dört kat olsam altından kalkamam.. E, insaf et, bu şartlar altında ben ihtiyarlamıyacağım da mal sahipleri mi ihtiyarlıyacak?

Vapur iskeleye yanaşıyordu. Zavallıyı olduğu yerde bıraktım ve ne ev sahibi, ne kiracı olmadığım için Allaha şükrederek yürüdüm.

Ha... Ev sahibi veya kiracı olmadığıma göre, ne olduğumu mu soruyorsunuz? Pansiyonda oturuyorum. En kârlısı bu!

İstanbul Muhabiri

— Oooo.. Tebrik ederim, kiracıları defettin ha?!..

Evlilik zinciri

Toplanmışlar, dertleşiyorlardı. Biri:

— Evlilik cidden ağır bir zincir! dedi, galiba bu yüzden iki kişiye taşıtıyorlar...

Bir başkası ona dikkatle bakarak cevap verdi:

— Hattâ bazan üç kişiye!...

Hortlak!..

Dilekçe

Ulu Tanrı!

Mübarek Ramazan hürmetine, niyaz ederim ki, sen bizi ev sahibi eyleme! Kiracı denilen yıkıcı mahlûkun şerrinden masun ve cennet-i âlâda bir köşk ile memnun eyle! Belediye tahsildarına makul bir lâf, maliye tahsildarına bir miktar insaf ve çöpçü kuluna daha az cafcaf ihsan eyle!

Yarabbi! Senden on katlı bir apartıman istemiyorum. İnşa tarihi 1948 den eski ise, hiç istemiyorum; nasıl olsa içinę girmiş olanlar havuzlara demir atmış Deniz Bank gemileri gibi çıkmak bilmez. Kirası eşeğin kuyruğuna benzer, kısalmasa bile uzamaz. Her katın tamiratı, yıllık gelirini kat kat aşar, fakirde sabır ve tahammül taşar; belki o para ile ayrı bir ev yaptırmak kabil olacakken o fırsat tabiatiyle elden kaçar...

Yarabbi! Senden iki katlı bir ev istemiyorum. Bir katını kendim işgal etsem bile, bir katına kiracı koymak felâketile karşılaşırım. Sonra kiracı denilen yükü ömrüm oldukça tepemde taşırım.

Koymasam, boş kat yüzünden uyuz olmuş gibi ötemi berimi kaşırım. Esasen üst katın boş olması pek akıl kârı değildir, derler!

Yarabbi! Senden bir iki odalı bir gecekondu dahi istemiyorum. Zira mahkeme mahkeme dolaşmak, vilâyetle, belediye ile, yıkıcılarla, arsa sahipleriyle dalaşmak gerektir. Hükûmet bizi tutsa, gazeteler tutmaz, gazeteler tutsa hükûmet tutmaz. Sevimli küçük vali himaye eder görünür ama, onu da âcizleri yutmaz!

Ulu Tanrım! Bunları söyledim diye zinhar beni kiracı durumuna düşürme! Hele onu hiç istemem! Zaten bu dünyada kiracı değil miyiz?

Halil Nihat merhum bile vaktiyle yaptırdığı ev için şu kıt'ayı söylememiş miydi:

Bir misafirhanedir dünya-yı dûn,
Anda bir kâşanede, viranede!
Bî devâ-vü bî bedel gafletteyim,
Hane yaptırdım misafirhanede!

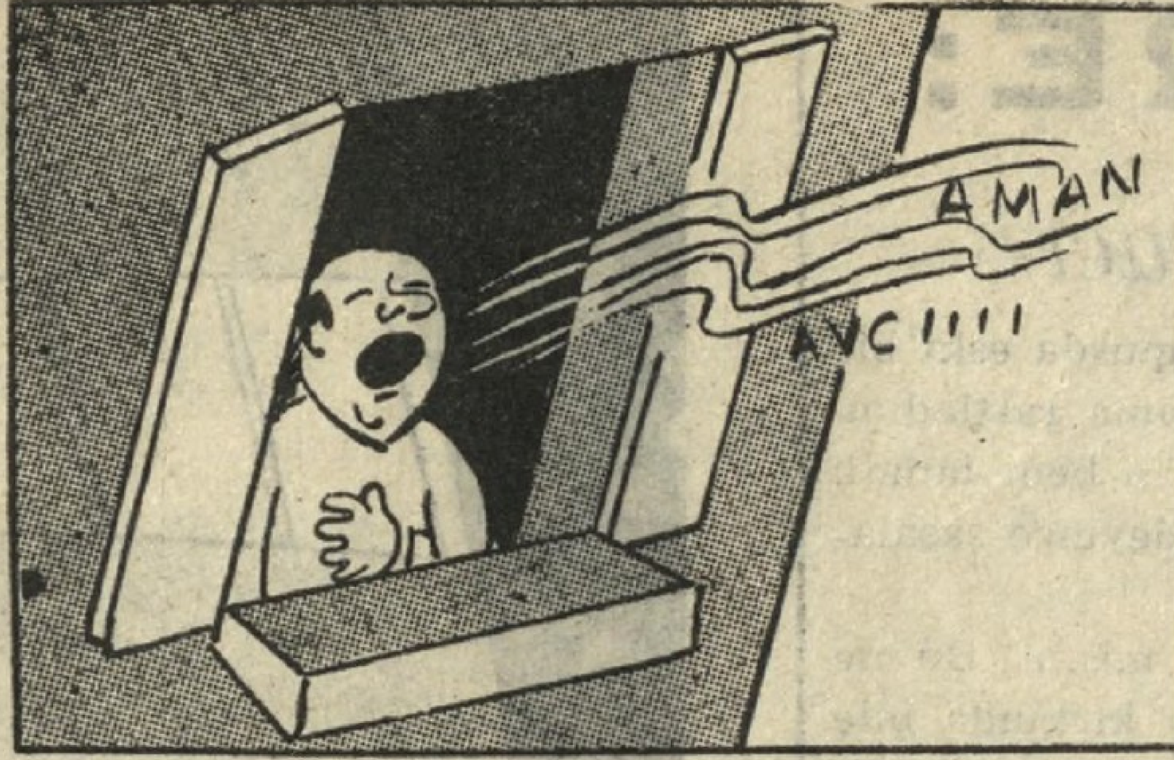
Yarabbi! Sen lâmekân olduğun için.. maamafih her şey Tanrının malûmatı dahilindedir. Biz düşünmeden ne düşüneceğimizi takdir eden sensin! Affına sığınırım! Ara seçim adayı gibi, ne diyeceğimi şaşırdım. Çünkü, her şey malûmundur. Bari bizi kiracı olmak felâketinden kurtarmağı tensip eyle! Bu memlekette kiracı demek, kira arabası beygiri demektir. Ev sahibi nereye sürerse, üç gün evvel yerleştiğin evi boşaltır, gidersin! Millî Korunma kanunu mu var? O da kalkacak... Kalkmasa bile zaten hükmü pek az kaldı. Çünkü bizde kanun mütehassıslarından çok, kanunların açık bıraktığı, kaçamağa müsait delik deşiği bilen mütehassıslar vardır!.

Kiracı olmanın felâketi bukadarla kalsa iyi! Çadır kurar, yaşarsınız... Fakat sizi kapıdışarı edinceye kadar ev sahibinin tatbik ettiği işkence usullerine ne buyurulur? İşkencenin bukadar çeşitlisine Nazi idaresinde bile tesadüf edilemez! Kapıdan çıkarken üst kattan tepenize dökülen müzahrafatı saysam, ya iktidar nutku dinliyor, ya muhalefet gazetesi okuyorum sanırsınız. Ev sahiplerinin, çalışma odanızın üstündeki odada ettikleri şamatayı anlatsam, Mecliste Bölükbaşı konuşuyor da salondakiler dinlememeğe uğraşıyor zannedersiniz! Kiracı olmanın felâketleri saymakla tükenmez. Ev sahibi sizden yaz ve kış sebze ve meyvalarının en gayri edebî isimleriyle bahseder. Sağa sola sizi ajans haberlerinin mütecaviz devletlerden bahsedişi gibi bir dille tanıtır. Kendinizi zorla masum bir milletin topraklarını elinden almış, münevverlerini temizliğe tâbi tutmuş sanırsınız!

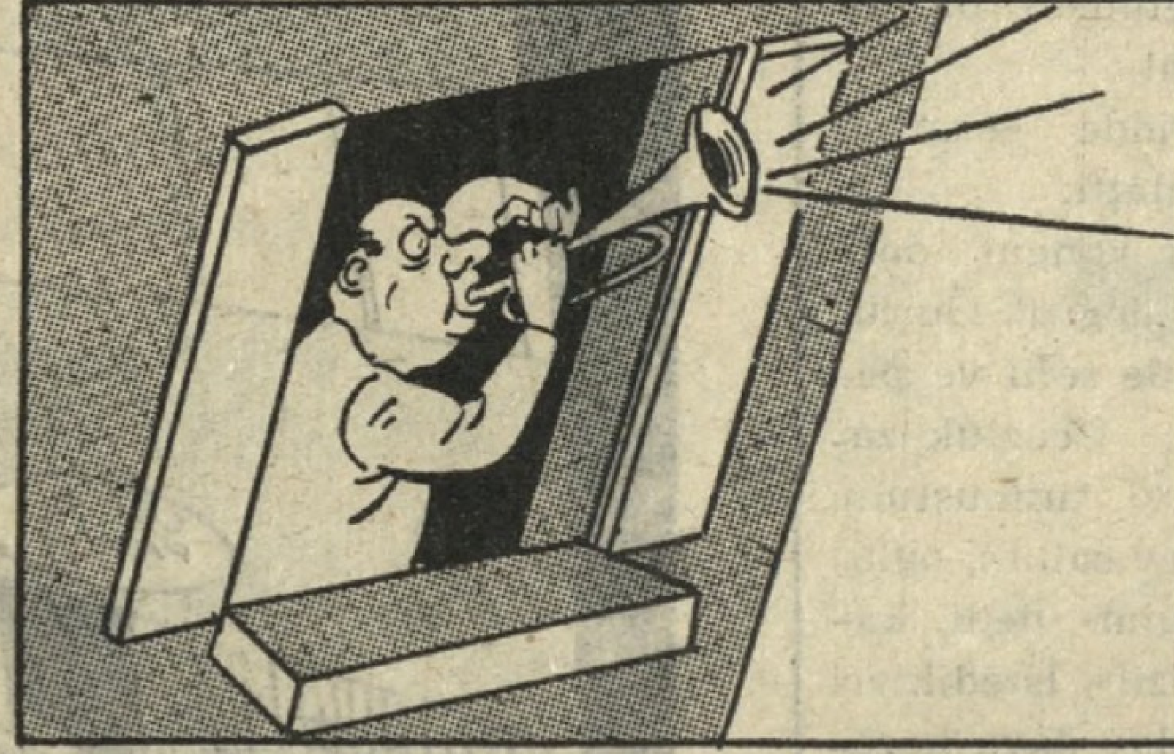
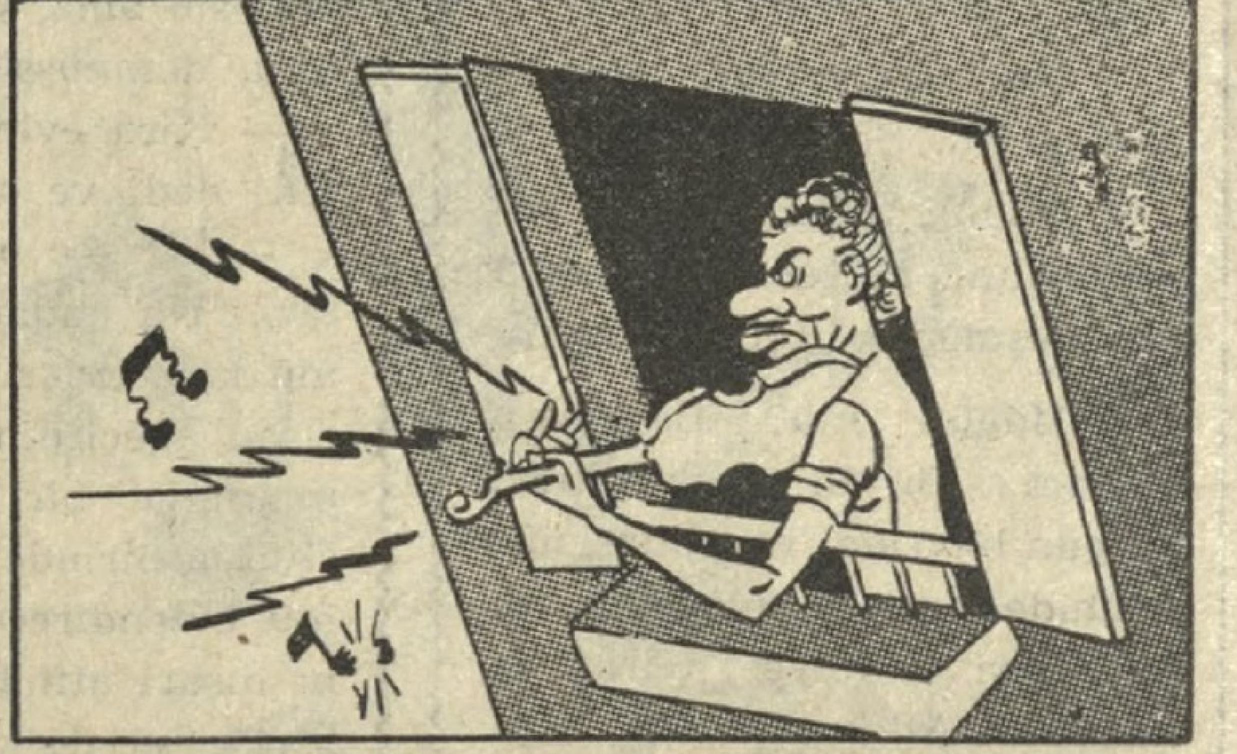
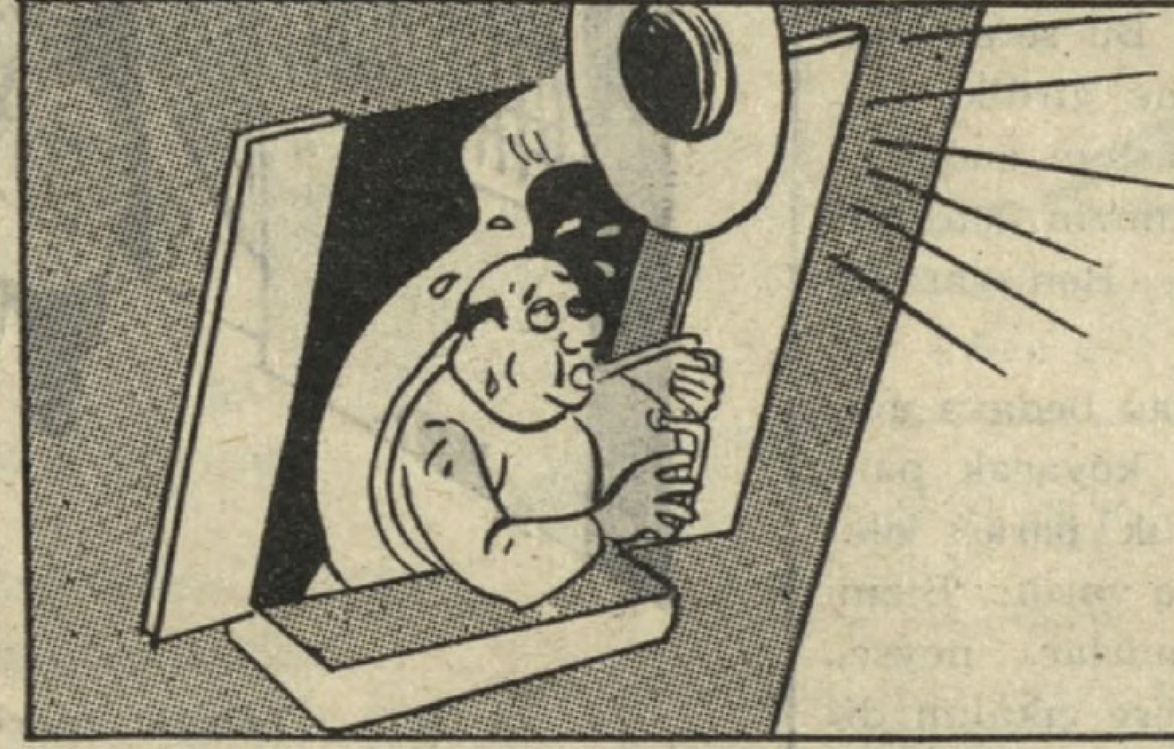
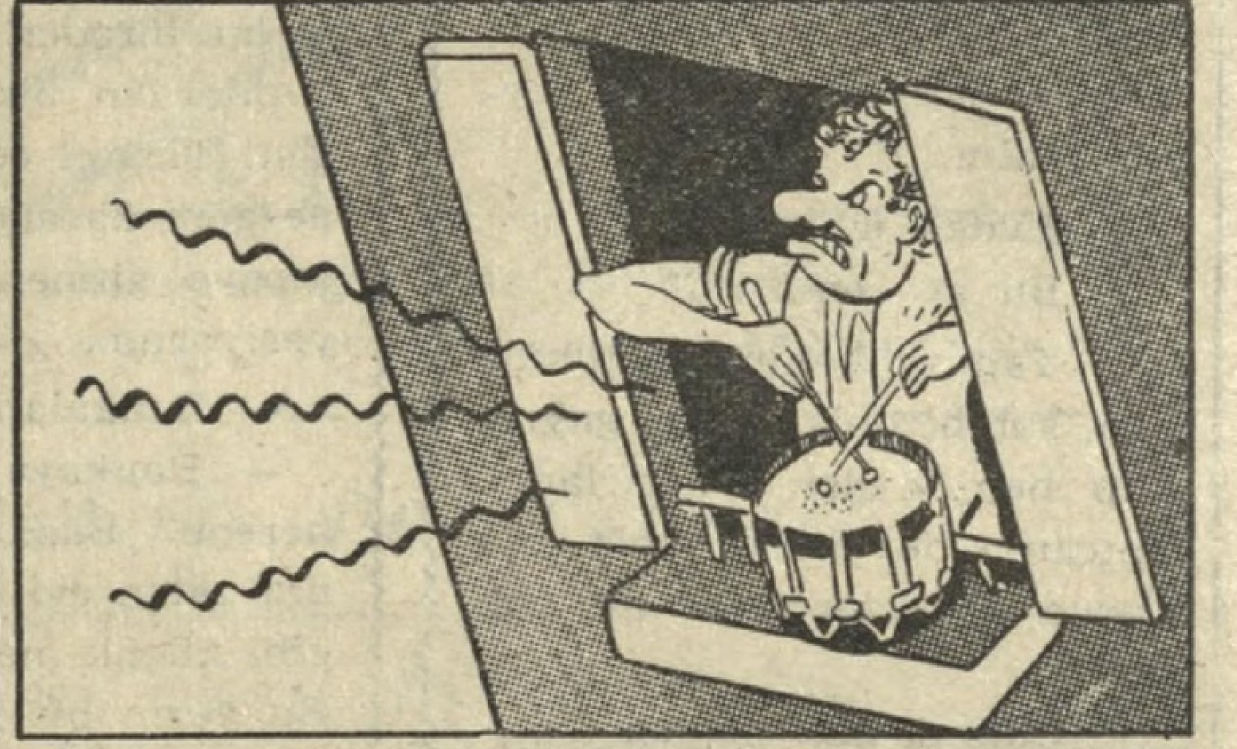
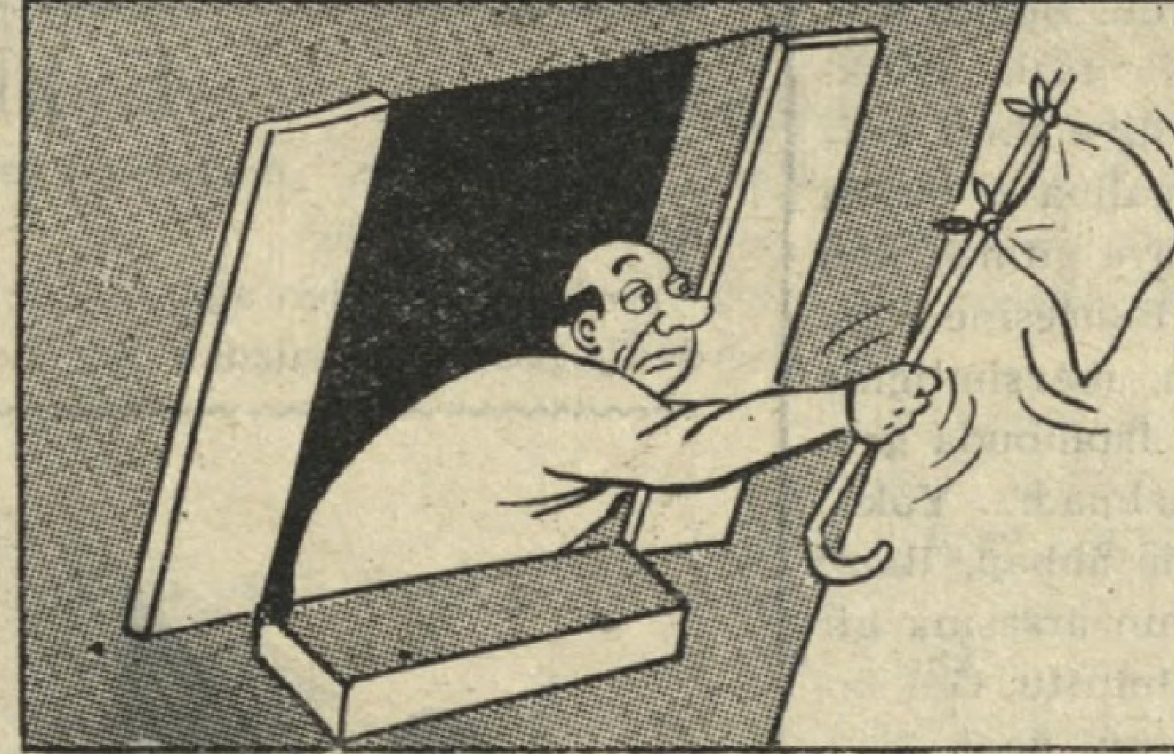
Yarabbi! Beni Kervansarayda da, Ayvansarayda da kiracı olmak azabından kurtar. Hattâ bir gecekondu tüccarının kondularına dahi kondurma, Kazlıçeşmede bile kiracı etme (zira adı üstünde)!

Ya seni ne yapayım mı diyeceksin Ulu Tanrım? Canımı al da kurtulayım! Büyük şair Hâmid'in, karısına: «Sensiz de, seninle de yaşanmaz» dediği gibi, bugünkü şartlar altında ev sahibi olarak da, kiracı olarak da yaşanmaz!

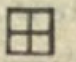
Bağrı Yanık

KİRACILAR ARASINDA:
Sinir harbi!...

Hırsız Hikâyesi

Küçük Zeki, babasının kucağına oturmuş:

— Ne olur, bana bir hırsız hikâyesi anlat!

Diye yalvarıyordu. Babası:

— Bir varmış, bir yokmuş, diye başladı. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde büyük, ama çok büyük, milyonerler milyoneri bir tüccar varmış...

Zeki sordu:

— Sonra?

— Sonrası... İşte o kadar, yavrum!

Ah bu particilik!

Cavit Oral, akıllı adamdır, anlayışlı adamdır, bilgili adamdır. Fakat ne çare ki, bir partinin ileri gelenlerindendir. Bir işe particilik girdi mi, artık akıl, anlayış, bilgi beş para etmez. Ortada kala kala bir parti dâvası kalır. Misal mi istiyorsunuz? İşte:

Cavit Oral, Millî Şef devrini müdafaa ediyor? Basın hürriyeti mi yokmuş? Tabiî olmaz, diyor. Çünkü o sırada İkinci Dünya harbı çıkmıştı. Türkiye için harp tehlikesi baş göstermişti. Memleketi bu tehlikeden korumak için basın hürriyetini kısmak icabetmiş, kısılmış! Bunda şikâyet edecek ne var?

Peki, ama, yalnız siyasî münakaşa değil, bir çok memleket meselelerinden de bahsedilmesi yasak edilmiş! Tabiî edilir, harp tehlikesi bu! Anayasanın, Türk milletinin tabiî haklarından saydığı bir çok haklar da verilmemiş! Meselâ, siyasî bir parti kurmak hakkı! Tabiî verilmez, harp tehlikesi bu! İçtima hakkı? Harp tehlikesi! Millî hâkimiyet? Harp tehlikesi! Şahıs masunluğu? Harp tehlikesi! Mülkiyet hakkı? Harp tehlikesi!

Siz, şu memleketin uzak yakın bir harp tehlikesi karşısında bulunmadığı zamanı gösterin, bakayım? Benim bildiğim Meşrutiyetten beri hep bunun içindeyiz!

Hürriyetin ilk günlerinde Bulgaristanın istiklâli! Harp tehlikesi! Avusturyanın Bosna ve Herseki ilhakı! Harp tehlikesi! İtalyanın Trablusu işğali! Harp tehlikesi! Balkan harbi! Tehlikenin ta kendisi! Birinci Dünya harbi! Harp tehlikesi! Bizim harbe girişimiz! Tehlikenin tâ kendisi! Kurtuluş savaşı! Tehlikenin tâ kendisi! Hatay meselesi! Harp tehlikesi! İkinci Dünya harbi! Harp tehlikesi!

Demek ki siyasî hak ve hürriyet dediğimiz şeyler, genç kızların ömründe bir güncük taktığı gelinlik duvağı gibi bir şey! Ondan sonra koy sandığa, hâtırasiyle yaşa!

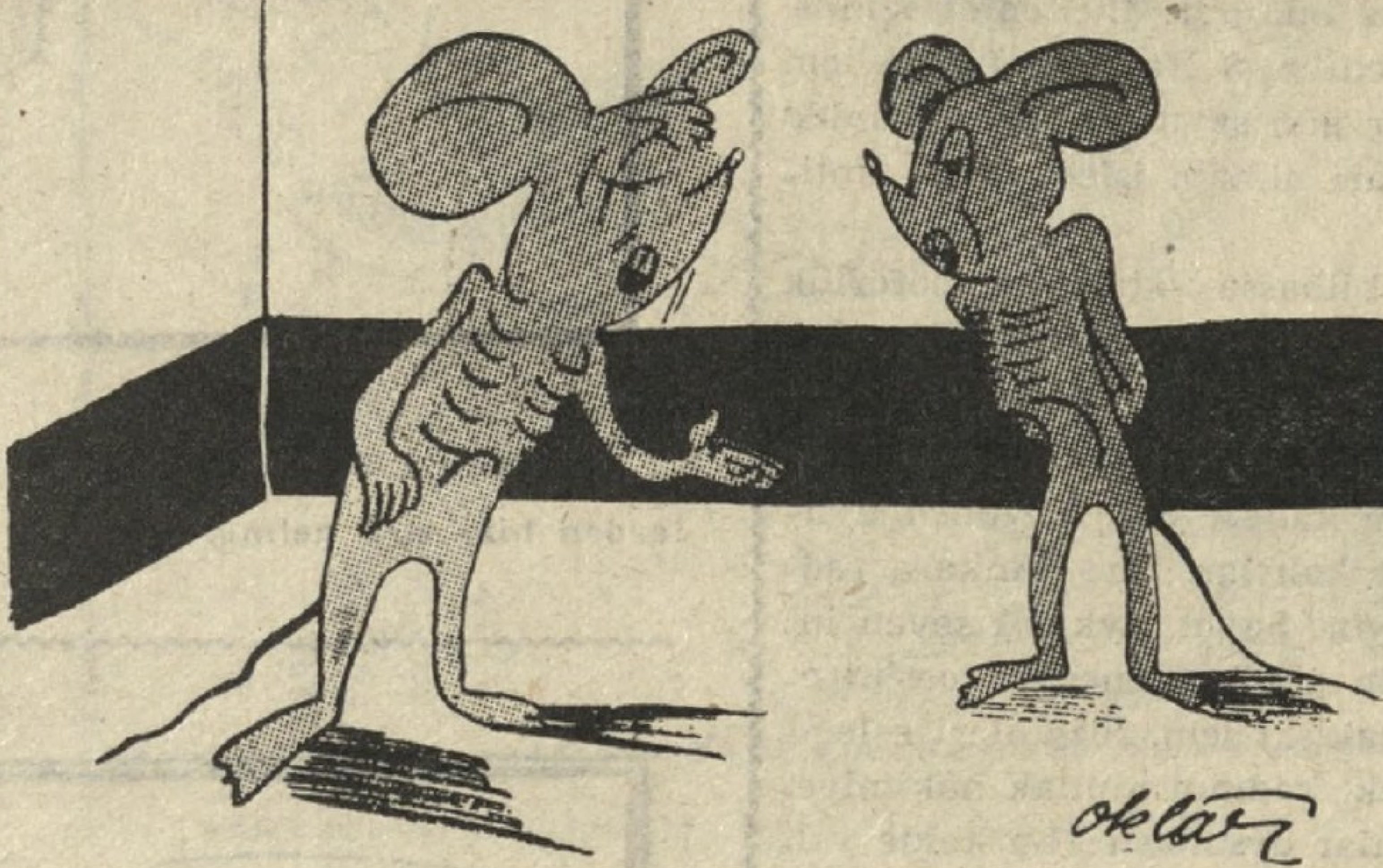
Ya, bugünkü hükûmet, bütün bu hürriyetleri ortadan kaldırsa, biz ona: «Aman, ne yapıyorsunuz?» diye sızlandığımız zaman; o da:

— Görmüyor musunuz, üçüncü dünya harbi tehlikesi var, hem de tehlikelerin en büyüğü!

Dese, Cavit Oral ne cevap verecek?

— Aman yarabbii, ne içi geniş adam... Sanki kira kanunundan haberi yokmuş gibi uyuyor!...

— Artık ev sahibinin katına çıkmak lâzım, kiracılarda yiyecek kalmadı!...

— Büyükçe bir çadır istiyoruz...
— Kamp için mi?..
— Hayır, mesken için!..

Bir tertip hatası

Anayasayı karıştırıyorum: Hepimizin ezber bilmesi gereken bu kanunun yeni metni, insana anladığı bir dil gibi geliyor: Yargı erki, Yasama görevi, Yürütme görevi... Halkçı da olsanız, Demokrat da olsanız yine yabancı sözler! 1944-1945 Devlet Yıllığındaki Anayasa metninde bir tertip hatası bunu pek tuhaf bir tarzda gösteriyor. Üçüncü bölümün 31 inci maddesindeki (Cumhurbaşkanlığı görevi), kimbilir Devlet Matbaasının dikkatli musahhihleri tarafından kaç defa gözden geçirildiği halde, (Cumhurbaşkanlığı grevi) olarak kalmış. Uydurma tâbirlerden bunalan müsahhihler (grevi), öbürlerinden çok daha Türkçe bulmuş olacaklar ki, maddedeki mânasına bakmaya lüzum görmeden (sah) deyip geçmişler!

★

BİKİNİ MAYOLARI!

Bikini mayolarının cazibe noktası nedir, diye düşünüyordum. Milliyet'teki bir resim, bana bir fikir verdi: Kadınların göbeklerini göstermesi olacak! Halk dilinde bu kelimenin bir güzellik kıymeti vardır. Meşhur yürküyü bilirsiniz: «Ayva da göbekli yârim!» Divan edebiyatında bunun Farscası ((naf) sık sık geçer, Bir Divan şairi, Gelibolu kaplıcalarında yüzen güzelleri anlatırken:

«Nâflar oldu bir küçük girdap»

Diyor. Hiç de fena bir hayal değil! Yalnız bukadar mı? Göbek atmak, göbek çalkalamak alaturka dansların en güzel figürleri sayılır. Bunu o kadar beğenmişiz ki, lezzetini sevdiğimiz bir tatlıya da bu adı vermişiz: Kadın göbeği! Tatlısını bilmem, amaa bir çoklarımız bu yaz, plâjlarda bunun manzarasrna doyacağız!

KAPLUMBAĞA

Kemalpaşada bir çınarın dalından yere, iki buçuk kiloluk bir kaplumbağa düşmüş! Bunu görenler epey korkmuş. Bunda korkulacak ne var? Artık dünyada olmıyacak şey kalmıyor, demektir. Biz, bir şeyin olmazlığını anlatmak için: «Balık, kavağa çıkınca«» deriz. İşte, iki buçuk kiloluk kamlumbağa çınar ağacına çıkmış. Eh, balık da pek yakında kavağa çıkar artık!

7 HAZİRAN — Bugün doğan kız çocuklar ayın on dördü gibi güzel olurlar. Zira mübarek Ramazanın on dördüncü günüdür. Şairin :

«Şimdi rağbet güzel ile zengine!»

Dediği gibi; bugün doğan kızları heybenin ön tarafına yerleştirmeli. Fıkrayı bilirsiniz: Adamın iki kızı varmış. Bir köyden bir köye giderken heybeyi omuzuna atmış, kızlardan birini arkadaki göze, birini de öndeki göze yerleştirmiş. Sordukları zaman:

— Bunun namusuna güvenirim ama, öbürü arka gözdeydi! demiş.

Eh... bu zamanda 12 yaşında yıldırım nikâhı yapılmıyan güzellerin âkibeti on üçünde kaçırılmak, on dördünde on dört yerinden bıçaklanmak olduğuna göre, ana babaları ikaz etmek bir müneccimin vazifesidir. 7 Haziranda doğan oğlan çocuklar son derece atılğan, kavgacı, ekmeğini taştan çıkaran birer insan olurlar. Şairin:

«Belâsın, ben de bilirim, kız mısın, oğlan mısın kâfir!»

Dediği eli sopalı adamlar böyleleri arasından çıkar!

8 HAZİRAN — Ekim biçme zamanıdır. Lise bitirme imtihanlarına da bu tarihte mutlaka başlanmış bulunur. Biçilenler içinde, bir kaç hocayı kesip biçene tesadüf edilir. 8 Haziran, talebe için de, öğretmenler için de pek uğurlu bir gün sayılmaz. Bu durumda olanlar, sıcaklar basmadan sinir ilâçları almalı, işlerinin ve imtihanlarının başına öyle gitmelidirler.

Buna mukabil diğer mesleklerle bilhassa vatmanlık, şoförlük için bugün, uğurlu ve hayırlı bir mevsimin başlangıcıdır. Zira, yakalar açılır (sıcak dolayısile). Yolcular da yakası açılmadık lâkırdılar işitmekten kurtulur.

9 HAZİRAN — Bugün doğanların kaderi yaz boyunca uyumaktır. Yahut radyo dinlemeğe hasret kalırlar. Zira, Ankara radyosu yaz proğramına başlamış bulunuyor. Şayet, uykuyu seven insanlarsa, yaşadılar demektir. 9 Haziran günü evlenenler mes'ut olurlar. İtiraz edecek takatı bulamıyacakları için, dizginleri eşlerinin eline bırakırlar. Aile saadeti demek, kadının mutlak hâkimiyeti demektir. Uysallar kazanır, kazananlar uysallaşır (bu kaide yalnız siyasette cari değildir).

10 HAZİRAN — Bugün boşananlar ömürlerinin sonuna kadar zincirinden boşanmış gibi diyar diyar dolaşacaklardır. Haziranın ilk üçte biri bugün tamamlandığı için yapacak başka işleri kalmaz. Bu tarihte bir yere girenler, çıkmak bilmez. İşinden çıkanlar kolayca yeni işler bulurlar. 10 Haziran âdeta bir hareket noktasıdır. Plâjların (yani plâj kabinelerinin) müşterisi artar. Oraya bu müşterilerin ikişer ikişer rağbet edeceklerine şüphe yoktur.

11 HAZİRAN — Bugünde doğanlar güç doğar ve ekseriya ertesi güne kalırlar.

12 HAZİRAN — Aman! Fırtına var. Evde olmayan evlilerin eve dönmesi tavsiye edilmez. Evde olanlar ise, sokağa çıkmamalı, hiç yoktan fırtınaya tutulurlar. Denizde, kotrada ve sandalda olanlar fırtına yüzünden altüst olur, olmadık işler başlarına gelir. Maamafih, kurusıkıdır. Yağmur veya dolu korkusu yoktur. Asıl felâket, karaya çıkanlar için mevcuttur; hele karısiyle karşılaşırsa işte o zaman fırtına tayfun halini alır.

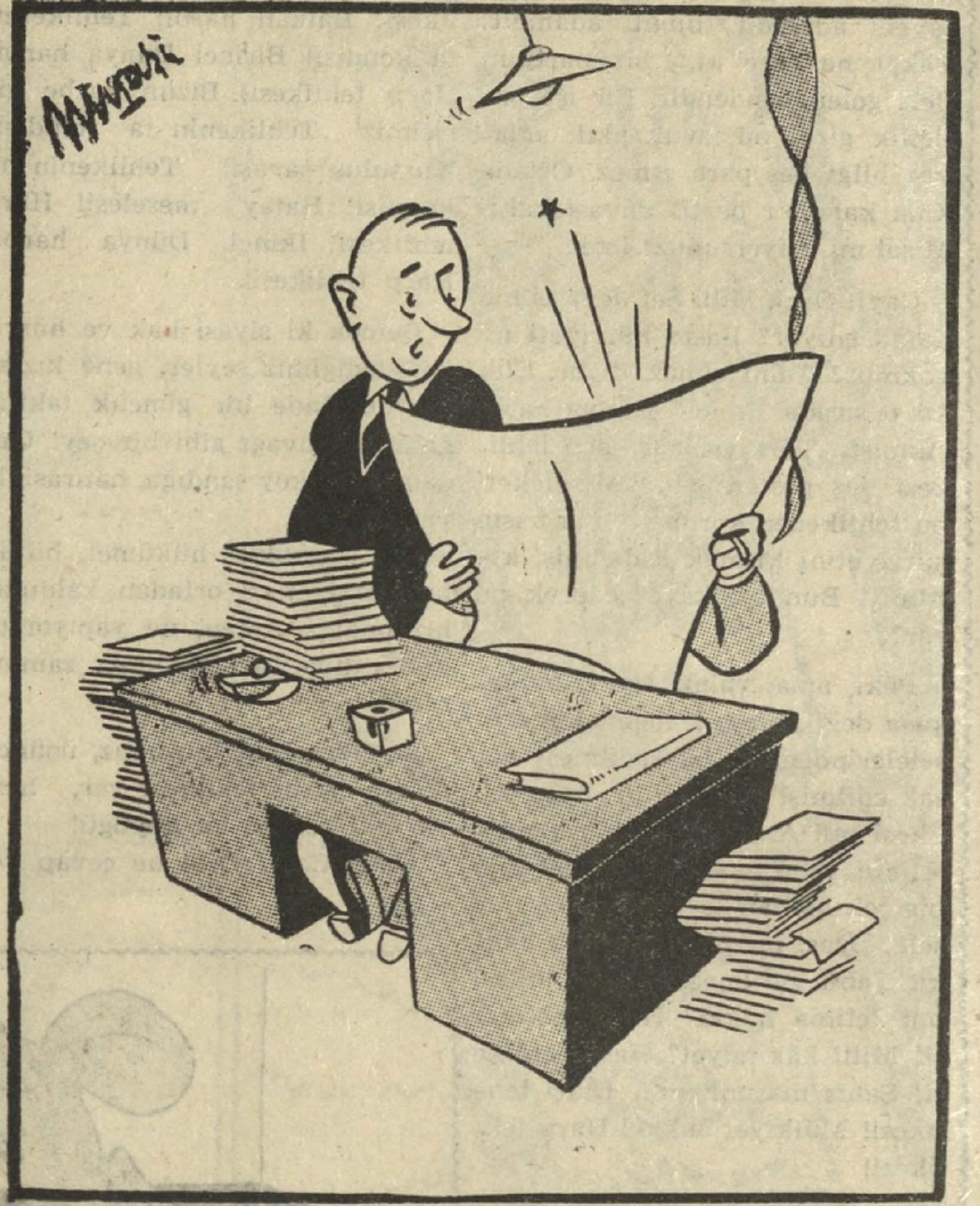
13 HAZİRAN — On üçe rağmen iyi bir gün... Bugün nişanlanan kızlar, diledikleri gibi, ikinci ve üçüncü nişanlılarını kolaylıkla temin ederler. İstanbulda yaşıyanlar için, bugün Floryada ve Yürükali'de boğulmak endişesi yoktur. Çünkü, günlerden Çarşambadır ve plâjlar tenha olduğu için, Cumartesi, Pazar boğuntuları yoktur!

Görseydi...

Merhum karikatür üstadı Cemal Nadir, askerliğini yapıyordu. Kumandanı son derece kıymetli ve o nisbette de dikkatli bir paşaydı. Bir gün Cemal Nadir, oldukça ihmale uğramış bir kılıkta paşanın karşısına çıktı. Paşa:

— Bu ne hal? dedi, karikatürist Cemal Nadir kılığınızı görecek olursa karışmam ha!...

GAZETELERDEN : [BİR EŞEK PARA YEMİŞ!]

— Hııı!.. Şimdi anladım parasızlığın sebebini... Baksana, eşeklerden bize sıra gelmiyormuş!..

— Efendi, efendi!.. Gel bak, gene birisi ilân-ı aşk ediyor!..

MEŞHURLARIN EN ÇOK Beğendikleri FIKRALAR

Doğan Nadi:

Çok duyuldu mu bilmiyorum. Fakat şu fıkraya bayılırım:

Fransızın biri Pariste, bir kaç kuruş almak için, işsizler bürosuna müracaat eder. Oradaki memur, usulen «Ananın adı, babanın adı, doğum tarihi, ölüm tarihi» gibi bir takım klâsik suallerden sonra sorar:

— Mesleğiniz?

— Bendeniz avcıyım efendim.

— Pek güzel... Ne avlarsınız?

— Efendim bendeniz gergedan, krokodil, timsah, fil, balina ve saire avlarım.

— Aman ne enteresan.. Peki, bunları nerede avlarsınız?

— Burada efendim, Sen nehri kıyılarında.

İşsizlik bürosu memuru bir an şaşalar, tereddüt eder:

— Fakat, der, bu hayvanlar bizim Sen nehri civarında ne arar?

Berikinin cevabı:

— Hakkınız var efendim, ben de onun için işsizim ya..

Vedat Nedim Tör:

Yapı Kredi Bankasının neşriyat bürosunda Vedat Nedim Tör'e en beğendiği fıkrayı sordum.

«— Nasreddin Hocanın şu fıkrasına bayılırım»

Dedi ve anlatmağa başladı:

«— Hocayı yolda bir adam çevirmiş:

— Hoca, demiş, gördün mü, bir tepsi baklava kötürüyorlar.

Hoca:

— Bana ne!

Demiş. Adam:

— Ama, sizin eve götürüyorlar.

Deyince, Hoca:

— Sana ne!

Cevabını vermiş.»

Fıkra bittikten sonra, Vedat Nedim Tör, fikrini izah etti:

«— Herkes bu fıkradaki esasa riayet etse, bir çok dedikoduların önü alınmış olur.»

— Anladım: Kızımı kürkler, ipekler, elmaslar içinde gezdireceksin.. Peki.. Ama, apartıman kirasını nasıl vereceksin?!..

Asım Us:

Vakit Yurdunda hususî odasında gördüğüm Asım Us'tan, en beğendiği fıkrayı dinliyorum:

— Sürüsünü kaybeden bir kuzu ormanda kurdun taarruzuna uğramış. Bu hâdiseyi bir yolcu görmüş ve kuzuyu kurtarmış. Fakat, ertesi gün kuzu bir de bakar ki, kendisini kurtaran yolcu bir kasaptır, Eline bıçağı almış kesmiye geliyor. Zavallı kuzu sorar:

— Ayol, madem beni kesip yiyecektin, niçin kurttan kurtardın?

Kasap şu cevabı verir:

— Ona yedirmeyip kendim yemek için!

İşte dünyamızın hali budur!»

B. Kemal Çağlar:

Behçet Kemal Çağlar'dan, telefonda en beğendiği fıkrayı sordum.

— Aman sonraya kalsın da bir değil, iki fıkra veririm.

Dedi. Baktım bu daha kazançlı. Dayatmadım: Peki üstat!

Ayni gün akşamı Kadıköy vapurundan çıkarken, bir tanıdık ses duydum :

— Aydın Nisari..

Dönüp baktım, Behçet Kemal Çağlar.

— Gel, dedi, Fıkraları anlatayım da şu borcum ödensin.

İskelenin kanapesine oturduk. O söylüyor, ben yazıyorum:

«— Ömrümde duyduğum fırkaların en güzelleri hangisi olduğunu soran bir Kayserili hemşehrim olursa, aklıma ilk gelen, elbette ki, bir Kayserili fıkrası olur Kaldı ki, Akşehirliler duymasın ama, insan Kayseri fıkralarını bol dinlerse Nasreddin Hocayı bile Kayserili sanacağı tutar.

Gelelim fıkraya:

Kayserilinin biri sabahleyin erkenden evinden fırlamış, kapı dibindeki berbere girmiş. Adam paravana arkasında çayını içiyormuş:

— Sen iskemleye otur ağa, demiş, ben şimdicik geliyorum.

Kayserili cevap vermiş:

— Enayi miyim, aynanın karşısına oturacak?. Sabah sabah bir Kayserili göreyim de kârım eksilsin!

Bir ikinci fıkrayı söylersem herhalde bunu biliyor çıkacaksın. Çünkü, hiç değilse seni İstanbula salarken arkandan baban ayni duayı etmiştir:

— Yarabbi, sen bizim garip oğlanı sağ sâlim Galata köprüsüne çıkar, gayrisine karışma Allahım, o işini bilir. gayri!..

Gelecek Sayıda

Ercümend Ekrem Talu
Faruk Nafiz Çamlıbel

En beğendikleri fıkraları anlatıyorlar.

Akbaba 12 Mag. 1952, S: 13, s. 10

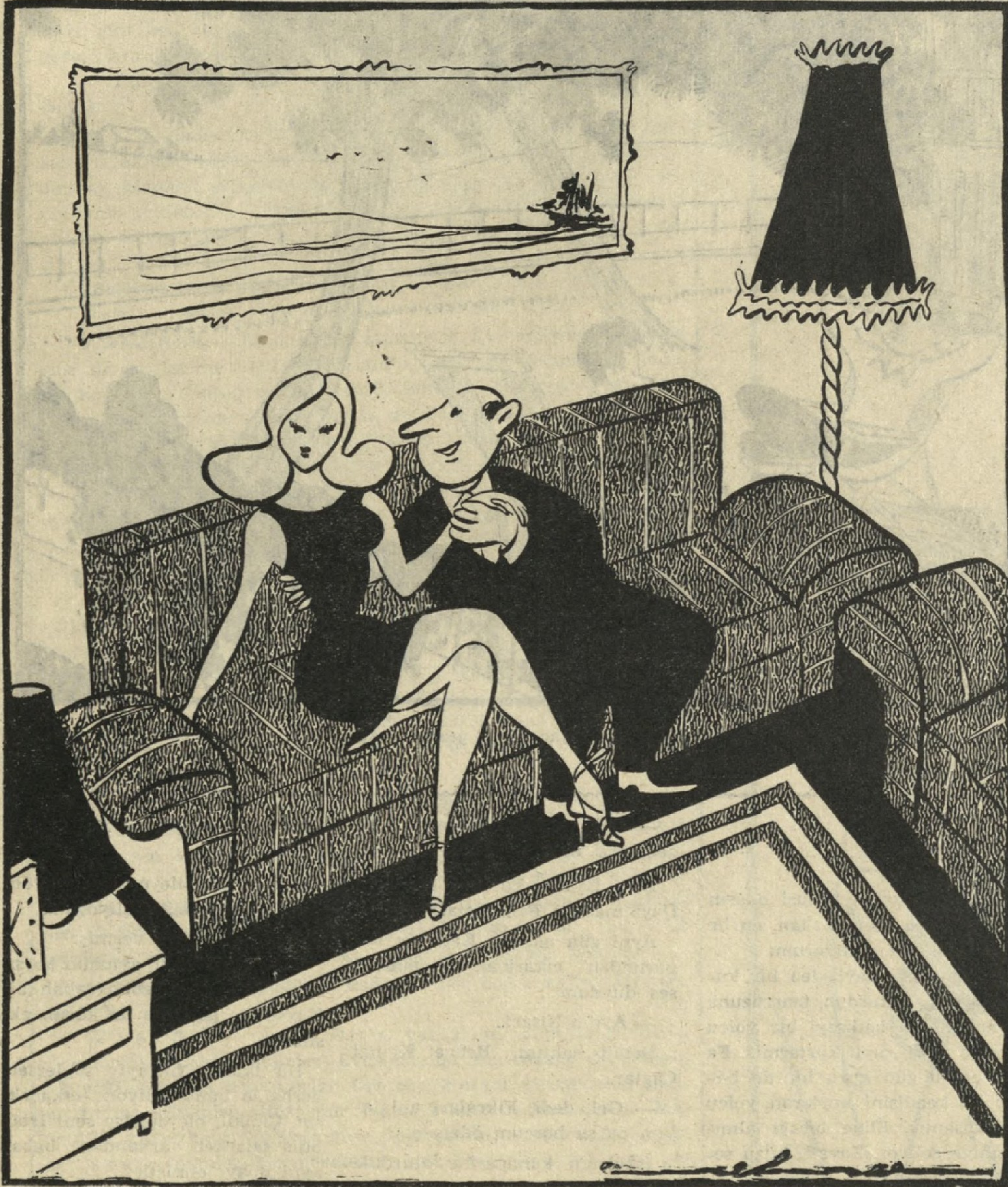
Araba Devri

Bu taksilere de ne oldu? Her gün mutlaka birkaç vak'a çıkarıyorlar! Ya birbirleriyle toslayıp müşterilerin bir kısmını öbür dün yaya götürüyorlar, ya hendeğe yuvarlanıyorlar, ya denize düşüyorlar. Bu kaçıncı denize düşüş? Her şeyi anlıyorum ama, bu denize düşme acayip geliyor!

Çocukluğumda anlatırlardı: Gece yarısı köprü açıkmış. Bir araba denize düşüp kaybolmuş! Bu hikâyeyi nakleden atalarımız, gece yarısı, araba ile köprüden geçmeyi tehlikeli sayarlardı. Acaba bu taksilerin macerasını işitseler ne diyeceklerdi?

Bunlar, yürümesini beceremiyen çocuklar gibi: «Aman, kuyuya düşersin! Aman, denize düşersin! Aman, ezilirsin!»

Geçen gün, bir tanesi, Boludan gelirken, beş yüz metre derinlikte bir uçuruma düşmüş! Şehirlerimize son model taksiler getirip caka satıyoruz ama, anlaşılan henüz otomobil devrinde değiliz, araba devrindeyiz!

Ev sahibi — Aman efendim, estağfurullah, siz zammetmeyin, kâfi!...

Hesap ve Matematik!

İzmit Orta okuluna, Millî Eğitim Bakanlığından gönderilen bir (Matematik imtihanı sorusu) yanlış çıkmış!

Soruyu hazırlayan (Talim ve Terbiye dairesi) âzaları! Yanlışı bulan Orta okul öğrencileri!..

Ben Tevfik İleri'nin yerinde olsam, Orta okul öğrencilerini (Talim ve Terbiye dairesine) âza yapar, Talim ve Terbiye âzasını da kulaklarından tuttuğum gibi Orta okula tıkardım!

Fakat, iş bununla da bitmez: Şu (Matematik) yok mu?.. İşte, onu lûğatlardan, programlardan, dillerden ve hafızalardan atmak lâzım... Çünkü, ata sözlerimize kadar giren (Hesap) yerine kabul edildiği gündenberi bu (Matematik) bize (madik) oynuyor!

Tevfik Sağlam Paşa

İstanbul Üniversitesinden, yaş haddini doldurduğu için ayrılan Ordinaryüs Profesör Tevfik Sağlam paşa, kendisi için yapılan merasimde kürsüden inerek İnönü'nün elini öpmüş:

— Beni bu kürsüye getiren İnönü'dür!

Demiş. Sayın Ordinaryüs Profesör Tevfik Sağlam paşanın, İnönü'nün elini öpmesine hiç kimse bir şeycikler diyemez! İsterse elini de öper, eteğini de! Bu, onun bileceği iş! Hattâ bunda samimî bir saygı ve sevgi duygusu da vardır. Yaş haddini doldurmuş bir zatın el öpmesi biraz tuhaf ama, demek paşa, İnönü'nün huzurunda kendini hâlâ çocuk sayıyor! Belki bu da tevazudandır. İşin içinde yaşlılık, gençlik değil de büyüklük, küçüklük gibi manevi bir derece farkı var. Bu da hoş! Yalnız:

— Beni bu kürsüye getiren İnönüdür!

Sözü biraz garip! Hele bunun bir ilim müessesesinde, bir ilim merasiminde söylemesi daha garip! Çünkü âlim, bir ilim kürsüsüne ancak ilmiyle gelebilir. Hangi rejimde olursa olsun insana ilim rütbesi tevcih edecek bir mevki yoktur. Tevfik Sağlam paşa da o mevkie ilmiyle geldiğine inanmalıydı. İnanmıyorsa ilk önce kendisinin ilme güveni yok demek olur. Acaba Tevfik Sağlam Paşa, bir gün, İnönü'den emir alsaydı, sıhhatte bir adama hasta, hasta bir adama sıhhatte diye rapor verecek miydi? Vermiyecekti!.

Anlaşılıyor ki, heyecan içinde ağzından bir lâf kaçırıvermiş!. Hiç yeri değil ama, neyse! Doktorların bir vasfı daha vardır: Herkesin nabzına göre şerbet verirler. Belki, o sırada sayın İnönü de Karadeniz seyahatinden yeni dönmüş, heyecandaydı. Nabzı da biraz fazla atıyorsa, paşa, bu tatlı dil şurubunu muvafık bulmuş demektir.

Emekliye ayrılan kıymetli doktorumuza siyasî hayata girmesini tavsiye ederiz. Bu işte de çok muvaffak olacağı anlaşılıyor!

Orhan Seyfi ORHON

250

— Ev kiralarını serbest bırakıyorlarmış...
— Ehemmiyeti yok... Asıl, yazın plâj, kışın sinema fiyatlarını serbest bırakırlarsa felâket!...

Zengini Nasıl Anlarız?

Yazan: Midhat Cemal Kuntay

Bizde en kolay anlaşılan şey servettir: Zengin adam o kadar para kokar ki...

Fakat her zengin böyle değildir. Tedricen zengin olanı anlamak için ölümünü beklemek lâzımdır, çocuklarını barda görünceye kadar beklemek.

Kolay anlaşılan birdenbire zengin olandır.

— Değiştiği için mi?.

— Hayır, değiştirdiği için.

— Nesini değiştirdiği için? Evini mi değiştirdiği için?

— Hayır. Çünkü biz, paramızdan fazla yaşarız; ve, evimizi veresiye büyültürüz.

— Terzisini mi değiştirdiği için?.

— Hiç değil, çünkü biz, züğürtledikçe şıklaşırız.

— Selâmını mı değiştirdiği için?

— Hâşâ. Çünkü biz selâmımızı mebus olduğumuz zaman değiştiririz.

— Sesini mi değiştirdiği için?

— Hiç değil. Bizde kadın terziye kızdığı, erkek karısına öfkelendiği zaman sesini değiştirir.

— Bakışlarını mı değiştirdiği için?

— Birdenbire zengin olan, kimseyi görmez ki, bakışları olsun.

— Karısının boncukları, pırlantalarla değiştiği için mi?

— Kadınların boncuklarını pırlanta ile her zaman kocaları değiştirmez ki!.

— Otomobilini Cadillac firmasına değiştirdiği için mi?

— Onu değiştirmek için zengin olmak değil, Adanalı olmak lâzım.

— Esvaplarını mı değiştirdiği için?

— Onu değiştirmek için elçi olmak lâzım.

— E, değiştirecek şey kalmadı ki..

— Nasıl kalmadı, düşün bakalım bir..

— Düşündüm işte... Kalmadı.

— Kalmadı olur mu? Kaldı!

— O halde sen söyle bakalım, insanın zengin olduğu belli olmak için nesini değiştirmek lâzım?

— Karısını!..

Apartıman göçmenleri!...

EV KİRASI

ŞAHISLAR

İclâl: Yirmi yedi yaşında, güzel, kimsesiz bir dul.
Ragıp: Bekâr bir genç. İclâl'in kiracısı.

[Sahne: Göztepe, çamlar içinde, iki katlı bir köşk. Rağıbın bölüğünde bir oda. Vakit: Akşam. Mevsim: sonbahar.]

Birinci perde

İclâl — Ragıp

Ragıp

Yazlığiyle kışlığı bir olamaz bu köşkün,
Zati bütün evlerin şimdi kirası düşkün!
Gerçi seksen liradan tuttum ama: Nisanda!
Biraz merhamet, insaf olmalıdır insanda,
Ayni para verilmez kara kışta şüphesiz,
Söylemeğe hacet yok, bunu bilirsiniz siz!...

İclâl

Ne yapalım efendim, çok pahalı derseniz
Başka ucuz evler var, çıkınız isterseniz!
Ben, doğrusu bir kuruş indiremem kiradan;
Köşke müşteri hazır: Hem yüz elli liradan!

Rağıp

Çıkmak mı?.. Emin olun bu cidden güç mesele,
Böyle tatsız işleri hiç almayınız ele!
Benim gibi bir adam bulunmaz kolay kolay:
Ayni çatı altında yaşadık tam yedi ay,
Bir gün birbirimize bir acı söz demeden..
Kirayı veriyorum daha siz istemeden!

İclâl

Rağıp bey, ayıp değil, yetmiyorsa maaşın,
Bir an evvel toplanıp başka bir yere taşın!

Rağıp

Acayip... Niçin?.. Neden?..

İclâl

Neden mi?.. Gayet açık:
Kirayı indirmem, ister otur, ister çık!
Sonra bir şey daha var, en mühimmi bu asıl:
Eve her gün bir kadın alınmıyacak...

Rağıp

Nasıl?..
Kadın mı?.. Nasıl kadın?..

İclâl

Beni söyletme canım,
Vallâhi fena halde kalkıyor helecanım!...

Rağıp

Peki, bundan size nue?..

İclâl

Bana ne mi?.. Acayip!...

Rağıp

Elbet, benim keyfime karışmanız pek ayıp!

İclâl

Öyleyse hemen şimdi, şimdi evimden gidin!..

Rağıp

Gidemem!...

İclâl

Gidersiniz!...

Rağıp

Gidemem, dâva edin!...

[İclâl, hiddetle yerinden kalkıp odadan çıkar...]

İkinci perde

[Sahne: Rağıbın yatak odası. Vakit: Gece yarısı. Rağıp yalız, karyolada uyumak üzere... Birden, tavan şiddetle tekmelenir.]

Rağıp

[Yüksek sesle bağırır]

İclâl hanım yetişir.. gürültüyü kesiniz,
İki saattenberi hiç bitmiyor sesiniz!..

[Bir kaç dakika geçer.. Yine müthiş bir gürültü olur.]

Rağıp

İclâl hanım.. tepinme... Duvarlar yıkılacak!

İclâl

[Tavandan sesi gelir]

Yıkılırsa yıkılsın!.. Evimden çıkılacak!...

[Eskisinden daha yaman bir tekme ile oda sarsılır.]

Rağıp

İclâl hanım.. Tavandan topraklar dökülüyor!...

[Gürültü ve sallantı devam eder...]

Rağıp

Yapma.. yapma.. Vallâhi tahtalar sökülüyor!..

Üçüncü perde

Rağıp — İclâl

[Sahne: Ragıp ile İclâlin dairelerini ayıran iç merdivenin üst sağanlığı. Ragıp, elile oda kapısını «tık tık» vurur. İçeriden İclâlin sesi gelir.]

İclâl

Kim o?..

Rağıp

Benim.. açınız, görüşeceğim biraz!

İclâl

Sabahleyin geliniz, gece yarısı olmaz!

Rağıp

Öyleyse gürültüden, patırdıdan vazgeçin!

İclâl

Efendim, kendinize başka yerde ev seçin!

Rağıp

Yine eski fiyattan kabul ettim kirayı!

İclâl

Lâkırdiyle iş olmaz, verin seksen lirayı!

Ragıp

Bir yıllık kira hazır..

İclâl

Hazırsa kapı açık!

[Ragıp ortadaki kapıyı açıp içeriye girer.]

Dördüncü perde

Rağıp — İclâl

[Sahne: Süslü, ılık bir yatak odası.. İclâl arkasında, bütün vücut çizgilerini belirten ince bir ipek gecelik: Kolları, ayakları çıplak.]

Rağıp

Ooh... Odanız ne sıcak!..

İclâl

Oturun bir parçacık!

Rağıp

İclâl hanım, vallâhi pek yaramaz şeysiniz!

İclâl

Ya siz efendim?.. Sanki pek uslu bir beysiniz!

Rağıp

Böyle küçük işlerde nicin anlaşmamalı?..

İclâl

Canım, benim gözümde değildir dünya malı!
Öyle para, pul için kavga etmek istemem,
Hattâ hiç vermeseniz yine bir şeycik demem!
Ama bugün pek kızdım.. bütün kabahat sizde!

[Rağıp, koltuktan kalkıp, karyolanın kenarında oturan İclâlin yanına gider.]

Rağıp

Pek doğru, hakkınız var: Yalnız ikimiz de,
Geçinip gitmeliyiz tıpkı iki eş gibi!

[Ragıp, gittikçe İclâle sokulur. Genç kadın, heyecandan titrer.]

Rağıp

Üşüdünüz mü?..

İclâl

[Ellerini Rağıbın avucuna bırakır]

Hayır, ellerim ateş gibi!

Ragıp

Ziyanı yok a canım, yatınız isterseniz!
Yalnız bana imzalı bir senedcik verseniz:
Peşinen aldım diye bir senelik kirayı,
İşte, takdim edeyim size şu bin lirayı!

[Ragıp, pijamasının cebinden bir binlik çıkarıp masanın üsnüne bırakır ve yavaş yavaş İclâlin saçlarını okşamağa başlar.]

İclâl

Hayır efendim, hayır.. Ben hepsini alamam,
Şimdi harcedip sonra beş parasız kalamam!
Toptan iş yok, hesabın kaçırırım ucunu,
Her gece muntazaman vermelisin borcunu!..

Eski Ozan

252

İki cambaz!

Feride sevgilisinden mektup almıştı.

— «Alır a,» demeyin.

Çünkü Feride evli bir kadındı, kocası da pek kıskançtı.

Şimdi kocaya acıyacaksınız ve: «Zavallı adam!» diyeceksiniz. Hayır, hükmünüzde acele etmeyin: İhsan kıskanç bir adamdı ama, yalnız kendi karısını kıskanırdı, «Başkaları da acaba karılarını kıskanırlar mı, kıskanmazlar mı?» diye hiç düşünmez, komşunun tavuğuna göz koyardı.

— «O halde karı-koca iyi geçinirler» diyeceksiniz.

Evet, bu da akla gelir ama, akla gelmesi icabeden bir söz daha var: «İki cambaz bir ipte oynamaz!»

Meşhur ata sözüne uyarak bu hükmü mü verdiniz? Yine aldanıyorsunuz: İki cambaz bu sefer bir ipte pekâlâ oynadı. Fakat bu da yine Feridenin sayesinde.

Durun size hikâyeyi anlatıvereyim:

Mümtaz, Postrestant olarak gönderdiği mektupta diyordu ki:

« Sevgili Ferideciğim;

«Seni ne kadar sevdiğimi bilirsin. Fakat bunu sana tam mânasiyle ispat etmek imkânını bulamadım. Lâkin, bu işte de kabahat senin: Ne zamandanberi peşinden koşuyorum, bir an olsun bana vuslat saadetini vermedin. Ah! Seninle bir gün, bir saat, bir saniye başbaşa kalabilsem!

«Şimdi, bak, rica ediyorum, bütün paramı, pulumu ayaklarının altına sererek yalvarıyorum: Bir gün, bir akşam, veya bir gece buluşalım. Ne olur, ha?»

Feride mektubun burasında düşündü:

— «Ne olur? Ne olacak! Kocam duyarsa kıyamet kopar. Fakat kocama duyurmadan bu işi yapamaz mıyım? Nasıl yaparım: İhsan pek kıskanç. Çarşıya, pazara bile beni yalnız bırakmıyor. Ne zaman ondan gizli bir yere gidebilirim ki?»

Doğru düşünüyordu. Fakat bilmediği bir şey vardı: İhsanın karısının bir an olsun yalnız bir yere çıkmasına müsaade etmeyişi,» onu sokakta kapıverirlerse?» düşüncesinden değil, «ya karım beni sokakta başkasiyle görüverirse?» endişesinden ileri geliyordu. Onun için, yanında kendisi olmadan sokağa çıkmasını sureti katiyede yasak etmişti.

Şimdi gelin de bu işin içinden çıkın!

Bereket versin bizim Feride, zihn-i evvel bir hatundu. Düşün istediği aşkın çiçeği imiş, eline aşkın dalı gelmiş! Nasıl sevinmez!
dü, düşündü, nihayet bir çare buldu.

Koca — Ne?.. Yeni kontrat için apartıman sahibi mi geliyormuş?. Peki, ben dolaba giriyorum öyleyse!..

— İl Travaso —

Üç gün sonra Mümtaza yazdığı mektupta şöyle diyordu:

— **«Senin beni ne kadar sevdiğini bilmez olur muyum, şekerim! Eğer senin beni ne kadar sevdiğini bilmez olursam sen de benim seni ne kadar sevdiğimi bilmiyorsun demektir. Bunu aklıma getirmek istemediğim için, ben senin beni ne kadar sevdiğini bilirim işte.**

«Şimdi bak, dinle: Allem ettim, kallem ettim, nihayet bir çaresini buldum: Perşembe akşamı saat altı buçukta Taksimde direkler arasında buluşalım. O andan sonra Şişli ile Tünel arasında nereye istersen üç saat için senin emrine âmadeyim. Güzel mi?»

Güzel olmaz olur mu? Şairin istediği aşkın çiçeği imiş, eline aşkın dalı gelmiş! Nasıl sevinmez!

Feride de, Mümtazın ne kadar sevineceğini biliyordu ya, lâf olsun diye sormuştu hani yani. Onda lâf çok!

Nitekim, Çarşamba akşamı da, kocasiyle beraber sofrada yemek yerlerken lâf açtı:

— «Yarın akşam altı buçuğa sinemaya gidelim, İhsan, ha ne dersin!» diye sordu.

Bunu da yine lâf olsun diye sormuştu, çünkü kocasının ne cevap vereceğini biliyordu.

İhsan, ağzındaki lokmasını evirip çevirirken gözlerini de - doğrudan doğruya karısının yüzüne bakmamak için - sofranın üzerinde döndürerek cevap verdi:

— «Maalesef, yavrum, yarın akşam bizim şirketin heyet-i idare toplantısı var. Beş buçukta başlıyacak, gece saat dokuzu, onu bulur. Biliyorsun, işler...»

Evet, Feride gayet iyi biliyordu: işler tıkırında gidiyordu.

Boynunu büküp: «Peki, öyleyse,» dedi. «Başka zaman.»

İhsan, rahat bir nefes aldı. Şimdi o da içinden: «Şeytan kulağına kurşun, işler tıkırında gidiyor...» diyordu.

Ertesi akşam, Mümtaz, sevgilisinin koştuğu şarta uyarak onu Şişli ile Tünel hudutları içinde bir yere götürürken, İhsan da sevgilisinin koştuğu şarta uymuş, onu şehrin öbür ucunda, Tarabya ile Sarıyer arasında bir yere götürüyordu.

★

Cuma günü Feride, arkadaşı Ayten'e yazdığı mektupta şöyle diyordu:

«Şekerim:

«Bana yaptığın iyiliğe ne kadar teşekkür etsem yeridir. Senin tabiatını bildiğim için, kocamı kıskanmıyorum: Herhalde sadece birkaç lirasını harcatmışsındır, âfiyet olsun. Keşke hep böyle seninle gezip tozup hava alsa da, ben de biraz kendi havama kalsam. Bak hatırında olsun: ileride evlenir de bir gün kocanı şehirden uzaklaştırmak istersen emrine âmadeyim...»

G. V. Z.

VARYETE

NASIL BİLMİŞ?

Ahmet Sivri, sevgilisiyle Pendiğe gitmek için trene bindi. Birinci mevkie yerleştiler. Lâkin az sonra Gülsüm Ahmede:

— Şu herife baksana, dedi, dikti gözlerini bana... Beğenmiyorum halini...

— Kolay, dedi Ahmet; ben şimdi onu ikinci mevkie gönderirim!..

Ahmet Sivri, ilk istasyonda biletçiyi çağırdı:

— Şu adam ikinci biletle birinciye mevkie oturmuş, ne hakkı var? diye çıkıştı.

Lâkin adam:

— Ne münasebet? Benim biletim birinci! diye itiraz etti.

Biletçi isteyince, biletini çıkardı: İkinci mevki! Adamcağız kıpkırmızı olarak kalktı, gitti.

Gülsüm, Ahmet Sivrinin cesaretine hayrandı. Nihayet Pendiğe geldiler. Herkes gibi onlar da trenden indiler. Gülsüm hemen sevgilisinin kolunu dürttü:

— Bak, bak.. dedi, o adam bizi bekliyor...

— Sen dur öyleyse......

Ve Ahmet ilerledi. Adam şapkasını çrkararak onu selâmladıktan sonra:

— Kuzum, dedi, benim biletim birinciydi. Nasıl oldu bu iş?

Ahmet Sivri izah etti:

— Kusura bakma ağabey! Seninki birinciydi ama, benimki ikinciydi. Yanımdaki senden hoşlanmadı, ben de biletleri değiştiriverdim!

İLTİFAT!.

Ev sahibi, kiracıya:

— Ah beyefendi, sizden çok memnunuz, hem de...

— Kısa söyleyin, kirayı ne kadar arttırmamı istiyorsunuz?

Ressam — Yarın yine gel.. Ötene berine biraz daha dokunmak lâzım!..

— Fransız karikatürü —

Anlaşma

Hayrı oldukça çapkın bir adamdı. Maceraları çoktu; maceraları... Yani hayatına karışmış olan kadınlar...

Geçen gün, Beyoğlunda acele acele yürürken yanından gayet güzel, levent endamlı bir sarışın geçti. Geçti ama, Hayrinin de aklını başından aldı. Birdenbire hatırladı: Tanıyordu. Hemen geri döndü, seslendi:

— Ayten! Ayten!

Kadın, bembeyaz dişlerle güldü:

— Vay, Rıza bey... Nereden çıktınız? dedi.

Hayri, Rıza değildi. «Besbelli benzetmiş!» diye düşündü ama, hiç bozmadı. Konuştular, anlaştılar. Ertesi gün için sözleştiler. Ayrılırken Hayri:

— Yalnız bir noktayı düzelteyim, dedi, ismim Rıza değil, Hayri!

Kadın omuz silkti ve güldü:

— Zarar yok canım, benim de ismim Ayten değil, Neclâ!

ALIŞKANLIK

Moiz, tanınmış tüccarlardandır. Mühim bir alım satım şirketinin kurucusudur. Bir oğlu oldu. Nüfus memurluğuna gitti. Kendisine bir beyanname verdiler.

— Çocuğun babası siz misiniz? diye sordu memur.

— Evet, benim.

— Adınızı yazar mısınız?

— Hay hay!

Dedi ve yazdı: Moiz ve ortakları!...

SU YERİNE..

Adı lâzım değil, ona sordular:

— Kuzum, sen hiç su içmez misin?

— Elli senedenberi içmedim!

Biri, atıldı:

— Peki, dişlerini fırçalamaz mısın?

— Fırçalarım...

— Ağzını neyle çalkarsın?

O, masum masum baktı:

— Tabiî rakiyle...

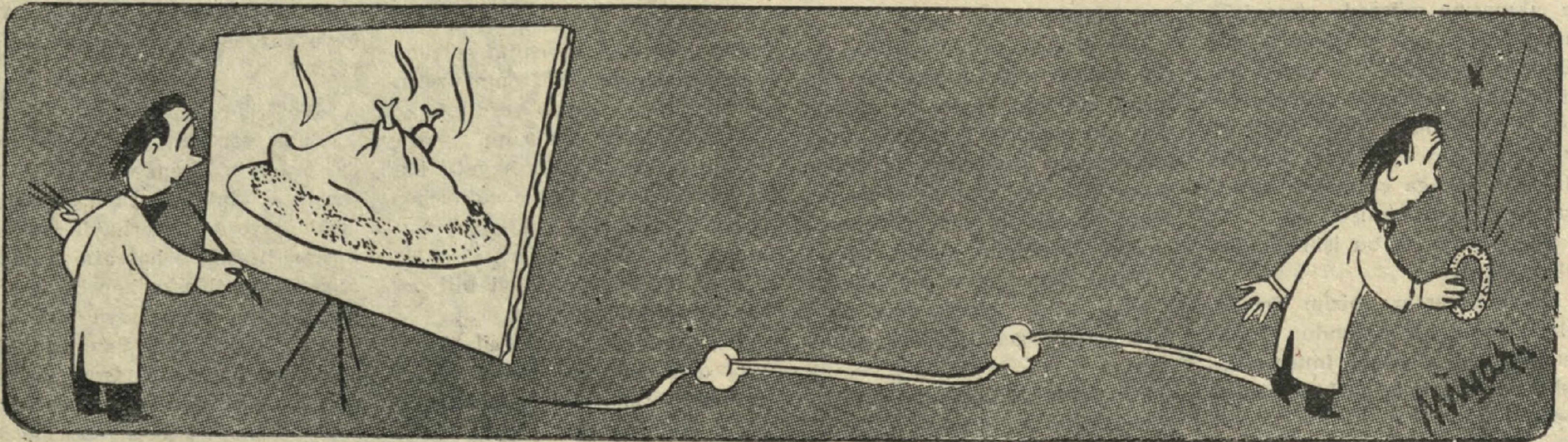

KİM HAKLI?

Apartıman sahibi, kiracılarından birine:

— Şu altı numarada oturanla ihtilâfımız oldu. Size hâdiseyi anlatayım da, hangimiz haklı olduğunu söyleyin..

— Siz haklısınız.. Hâdiseyi anlatın..

Sanat.. kâr!..

DÜNYA Karikatürleri

PAT!.. KÜT!.. ÇAT!

Radyo safası!..

SAFA PALAS
KUYUMCU
KAPICI
SAADOLER
ONORATO

Safa Palas'ın kiracıları!..

— Otto —

HİKÂYE

Gece Misafiri

Neclâ, gece yarısına doğru evine dönmüştü. Apartımanın dış kapısını açtı, holdeki düğmeye bastı ve merdivenlerden yukarı çıktı. Üçüncü kattaki dairesinin de kapısını açtı, içeri girdi, lâmbayı yaktı.

Kocasından ayrıldıktan sonra, bu evde tek başına oturuyordu.. Üç sene beraber yaşadığı eski hayat arkadaşından, yadigâr olmak üzere, kendisine bir ev eşyası ile bir de iki senelik kirası peşin verilmiş olan bu apartıman katı kalmıştı. O da, yan gelip oturmuş ve dul hayatının kimbilir daha ne kadar sürecek olan boş günlerini doldurmaya başlamıştı.

Fakat bu ev ona hiç bir zaman bu geceki kadar boş görünmemişti. Herhalde, o gece gördüğü filmin tesiri olacak: Köşelerde gölgeler oynaşıyor, pencerelerde eller dolaşıyor, kulaklarında uğultulu sesler fısıldaşıyordu.

Yatak odasına girip soyunmaya başladı. Üzerindeki elbiseleri birer birer çıkardıkça yalnızlığını daha fazla hissediyordu. Karşısındaki endam aynasından yarı çıplak vücuduna bakarken gözleri oradaki yalnız kadını büyük bir merhametle süzdü.

Bu sırada, bakışları balkona doğru çevrilince, camlı kapının arka tarafında iki gözle karşılaştı. İki göz... İki erkek gözü...

Neclâ, bir an, vücudunun çıplak yerlerine değen bu yabancı bakışlarının karşısında tuhaf bir ürperti duydu. Sonra, birdenbire hakikatle temasa gelerek, o hoş ürperti, korkunç bir dehşet şeklini aldı ve: «Amanın!» diye haykırarak odadan dışarı fırladı.

Evde başka kimse yoktu; Kime koşacak, kimden imdat diliyecekti? Kendisini koridora atınca, çıplak ayaklarının soğuk taşlara değmesi üzerine, biraz kendine geldi ve: «belki de yanıldım... bana öyle geldi.. » diye düşünmeye başladı.

Olabilirdi: O gece gördüğü filmin tesiriyle muhayyilesi harekete gelmiş ve duyduğu yalnızlık, içinde, şuur altında gizli duran ihtiyaçlar onun karşısında bir erkek canlandırmış olabilirdi.

Neclâ, bu düşüncelerle, misafir odasına geçti ve, tekrar yatak odasına dönmeye henüz cesareti olmadığı için, bir müddet orada sinirlerini yatıştırmağa çalıştı.

Fakat kulağı da kirişteydi. Aksiliğe, bakın ki, insan böyle bir şey dinledi mi, kulağına türlü türlü sesler gelir. Neclâya da öyle oldu: Balkonun kapısı kurcalanıyordu!

Bir dinledi, bir daha dinledi. Biraz evvel tatlı ürpermelerle sarsılmış olan o narin ve gül pembesi vücudü şimdi sapsarı kesilmiş ve korkudan zangır zangır titremeye başlamıştı.

Neclânın artık şüphesi kalmadı. Balkonda biri vardı ve içeri girmeğe çalışıyordu...

Hemen odadan fırladı ve kapının yanındaki portmantoya astığı pardesüsünü alıp dışarı çıktı. Korku ve dehşet içinde ilk aklına gelen şey, alt kattaki kiracıya gitmek oldu.

Alt katta bekâr bir adamın oturduğunu biliyordu. Arasıra merdivende karşılaşmışlar ve sadece resmî bir şekilde selâmlaşmışlardı. Böyle gece yarısı bir bekârın kapısını çalmak hoş kaçmıyacaktı ama, Neclâ adamın ihtiyar bir hizmetçi kadınla beraber oturduğunu da biliyordu.

Merdivenleri ikişer ikişer atlarcasına aşağıya doğru koşarken, kendi kendine: «Kapıyı herhalde kadın açar, meseleyi ona anlatırım,» diyordu.

Tahmin ettiği gibi oldu. Kapıyı ihtiyar hizmetçi kadın açtı. Neclâ, boğuk bir solukla meseleyi kısaca anlatmaya çalıştı:

— «Ben yukarı kattaki komşunuz... Balkonda biri var...»

— «Balkonda biri mi var?»

— «Evet... Kapıyı zorluyor... Hırsız!»

— «Hırsız mi?»

— «Herhalde ...Gece yarısı başka kim gelir... Kuzum, rica ederim, sizin beye söyleseniz de... bir baksa...»

İhtiyar kadın, meseleyi ancak şimdi anlamış gibi, zavallı komşu kadını içeri aldı:

— «Gel, buyur, kızım,» dedi. «Bey banyoda. Şimdi çıkar...»

— «Peki ama... o zamana kadar ya hırsız içeri girer de...»

İhtiyar kadın ona: «Aşkolsun!» der gibi şöyle bir baktı:

— «Canını ve namusunu kurtardın ya, a kızım,» dedi. «Malını düşünme......»

Neclâ, namus lâkırdısı olunca, susmaktan baska yapılacak bir şey olmadığını düşündü ve yarı çıplak vücuduna pardesüsünü daha sıkı sıkı sararak, hizmetçi kadının onu aldığı salondaki koltuklardan birine oturdu.

Dakikalar bekleme heyecanının kalbte gümbürtülü akisler yaratan ağır temposuyla geçerken, Neclâ biraz evvel duyduğu korkuyu unutmuş gibiydi. Şimdi, banyodan yeni çıkmış bir genç adamla karşılaşacağını düşünüyor, ve bambaşka bir ürperti hissediyordu. Apartıman komşusu olan bu adam acaba onu nasıl karşılıyacaktı? Gece yarısı kendisini rahatsız ettiği için kızacak mı, yoksa bu gece misafirliğinden memnun mu olacaktı?...

... Derken dışarıda kapılar açıldı kapandı, ihtiyar hizmetçi kadının, efendisi ile konuşan ve efendisinin ona cevap veren sesleri duyuldu, Sonra yukarıdan ayak sesleri geldi.

Tekrar derin bir sükût ve bekleyiş dakikaları.

Nihayet yeniden kapı sesleri... Arkasından salonun kapısında belIren heybetli bir erkek vücudu

Neclâ, heyecanla yerinden doğruldu. Yarı çıplak vücudunu yarı açmak, yarı kapamak arzusu ile bir takım hareketler yaptı ve titrek bir sesle: «Affedersiniz,» diyebildi.

Fakat karşısındaki adam, ona hiç bir mahcubiyet ve resmiyete lüzum olmadığını gösteren bir tebessümle gülüyordu.

— «Estağfurullah,» dedi. «Bilâkis sizi beklettiğim için ben özür dilerim. Banyodaydım, çıkınca Emine teyze meseleyi anlattı, Derhal giyinip yukarı çıktım. Bir şey görmedim. Balkon kapısı falan kapalıydı. Etrafı araştırdım, odaları dolaştım, hiç bir şey yok.»

Neclâ: «Ah size nasıl teşekkür edeceğimi...» diye söze başladı. Sonra duraladı:

Gözleri karşısındaki adamın gözlerine takılmıştı. Bu gözler onun hayalinde canlandırdığı erkek bakışlarına, o gece filmde gördüğü kahramanın ve daha sonra balkon kapısında görür gibi olduğu adamın bakışlarına benziyordu. İçini tekrar derin bir heyecan, korkuyla haz arasında bir ürperti sardı. Artık hiç bir şey duymuyor, hiç bir şey görmüyordu. Yalnız, iki erkek gözü... Ve iki erkek dudağı...

— «... Fakat şimdi yukarıda tek başınıza korkarsınız...» diyordu. «Onun için, sizi bu gece bizde misafir etmek isterim...»

Neclâ, «nasıl olur...» falan demek istedi. Fakat dudaklarından sadece bir hırıltı çıktı ve kendini koltuğa bırakıverdi.

★

Ertesi gün Neclânın kendisini ne halde bulduğunu söylemiyelim, fakat, bir gün sonraki gazetelerde çıkan şu haberi beraber okuyalım:

«Polisin uzun müddettenberi izini takip etmekte olduğu Ahmet Canyakmaz adında kibar bir hırsız dün gece, iki haftadanberi kiracı olarak oturduğu apartımanın üst katında Süheylâ adında genç bir kadının kairesini soymuş ve sabahleyin ortadan kaybolmuştur. Dairesi soyulan kadının verdiği ifadeye göre, Ahmet Canyakmaz'ın evvelâ bu bayanın balkonuna çıkarak onu korkuttuğu ve aşağıya kendi katına inmeye mecbur ettikten sonra, kendisinin banyoda bulunduğunu suç ortağı olan ihtiyar bir kadına söyleterek bir aralık yukarı çıktığı ve adı geçen bayanın en kıymetli mücevherlerini çaldığı anlaşılmaktadır. Emine adındaki hizmetçi kadın yakalanmıştır. Polis kibar hırsızın izi üzerindedir...»

Vir-Gül

Bir öpücük!..

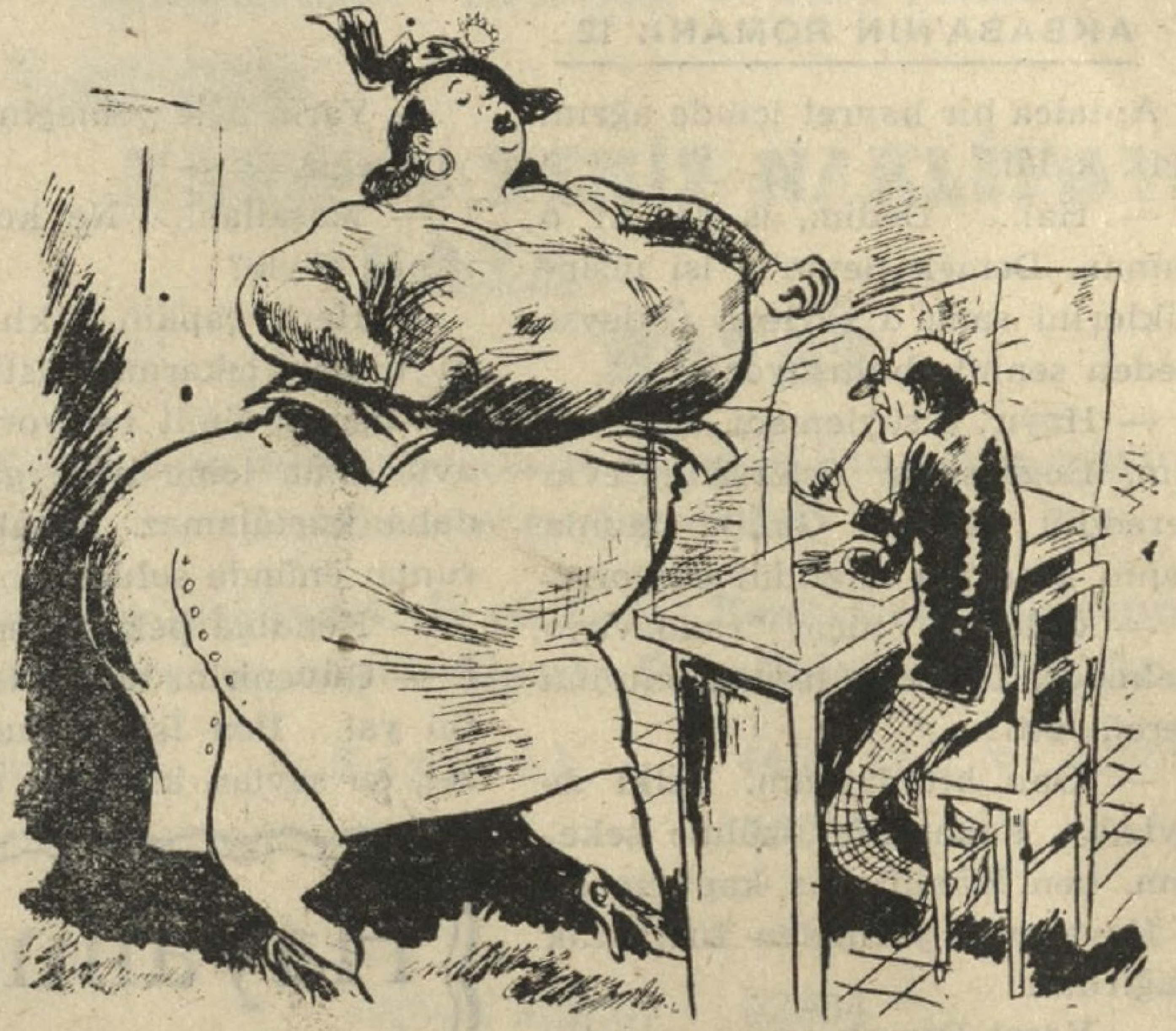
— Konfidences —

Dünya Karikatürleri

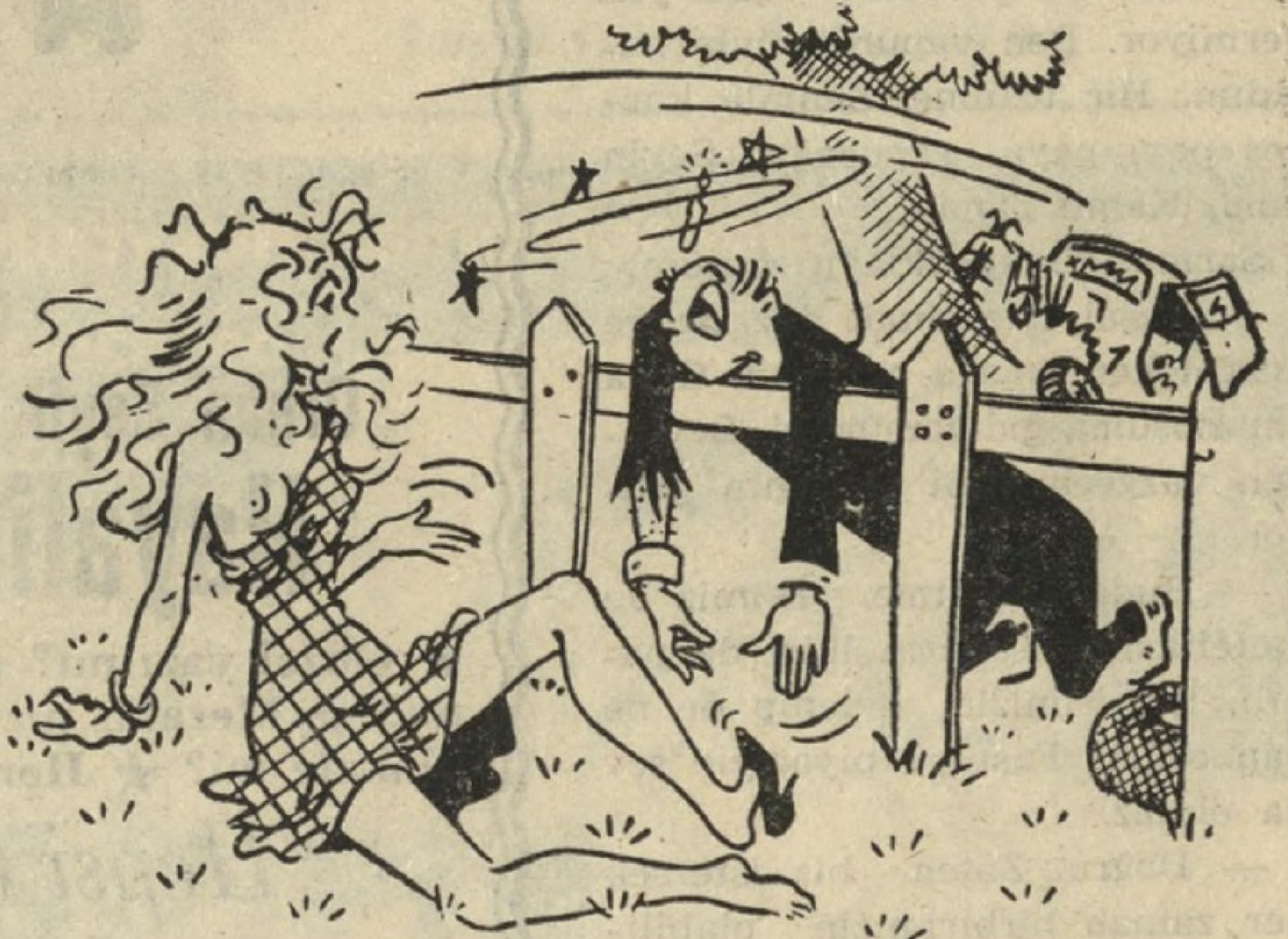
Erkek — Doğru söyle sevgilim: Ben seyahatte iken uslu durdun mu!...

— Mısır karikatürü —

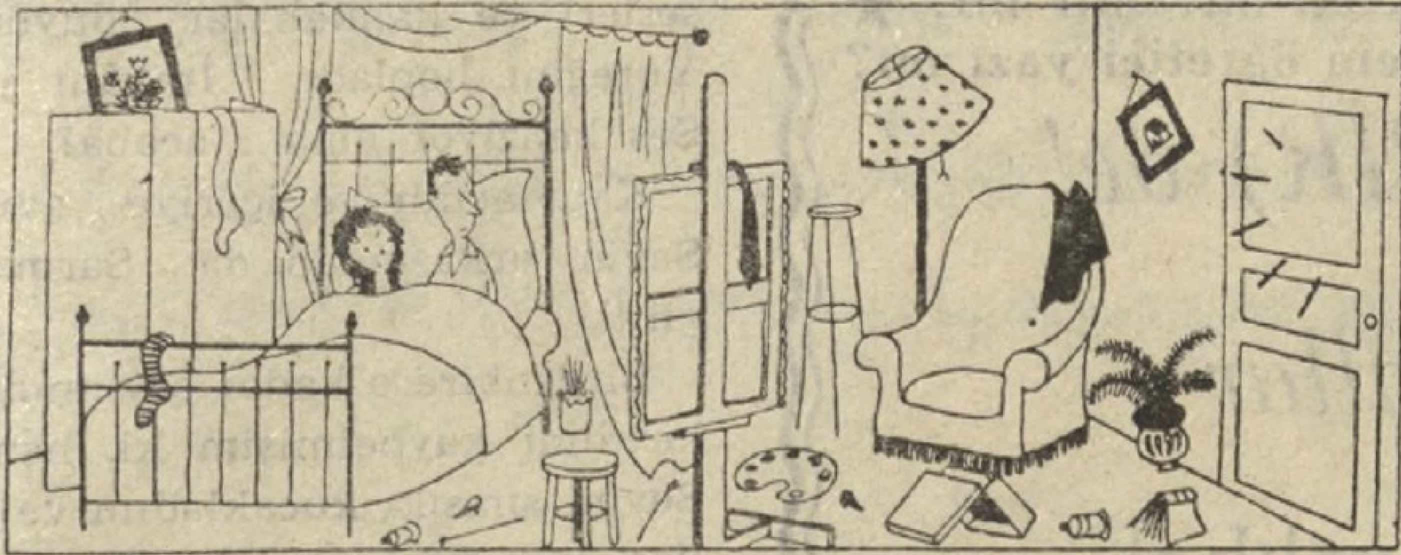
İZDİVAC İLÂNLARI MÜESSESESİNDE:

— Yazınız, genç yaşında dul kalmış bir bayan, kendisi gibi nazik, ince bir hayat arkadaşı arıyor!..

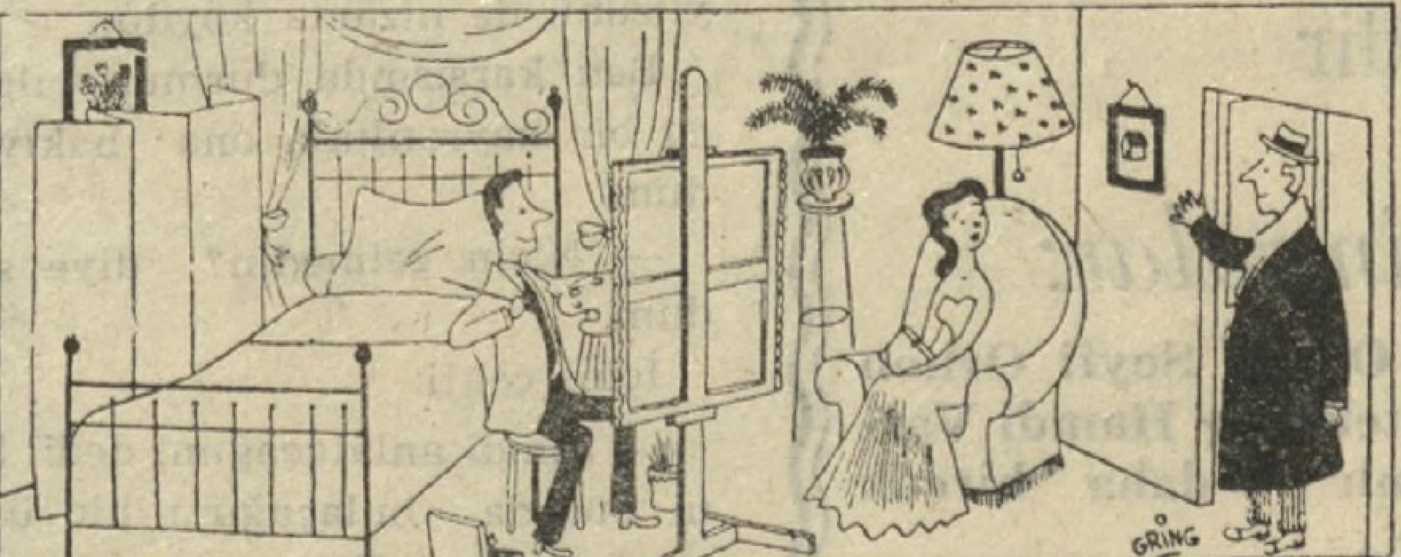

Kadın — Sersem!... Sana o kadar «yapma, yapma.. gıdıklanıyorum!» demedim mi?

— Fransız karikatürü —

— Giriniz!...

— Fransız karikatürü —

— Nasıl, bari genç, güzel, kibar adam mı?..

— Tabiî. Her bankada kredisi var.

— Amerikan karikatürü —

NİKÂH GÜNÜ:

Gelin — Söyle, son sözün yine «hayır!» mı?..

— Fransız karikatürü —

257

BİR YILBAŞI GECESİ

AKBABA'NIN ROMANI: 12

Yazan: Fuat SAYGUN

Aptalca bir hayret içinde ağzım açık kaldı:

— Ha!... Dedim, iş değişir o zaman. Demek Sevin'le işi pişirdiklerini sana o söyledi. Öyleyse neden seninle buluşuyor?

— Hayır, o söylemedi. Ben çaktım. Doğrusunu istersen, Sevin tereddüt ediyor. Galiba onunla senin aranızda tereddüt ediyor.

— Öyle ise niçin randevuya gelmedi? Düşünüp taşınıp onu mu tercih etti?

— Onu bilmiyorum. Belki de öyledir. Fakat sen üzülme şekerim, ben Kâmili ona kaptırmam.

Heyecanla yerimden fırlıyarak bağırdım:

— Yaşa! Demek senin niyetin bozuk. Kâmil'i...

Sözümü kesti:

—Bozuk niçin olsun? Kâmili benim aradığım kocadır. Sevin ona ümit veriyor ama fazla yüz vermiyor. Ben vapurda öyle anladım. Hiç üzülme. Seninle kardeş payı payı yapacağız: Sevin sana, Kâmil bana.

Sarmaşık'ı kucaklayıp öptüm;

— Yaşa! İşte şimdi düzgün ve makul konuşmağa başladın. O kadar hoşuma gidiyorsun ki, Sevinden vazgeçip seni alacağım geliyor.

— Budalalık etme. Ikimiz de meteliksiziz. Onların ikisi de paralı. Birbirimizle evlenip de ne yapacağız? Fasulya piyaziyle sev da olmaz.

— Doğru. Zaten biz istersek her zaman birbirimizin olabiliriz, değil mi?

Sarmaşık, parmağının ucu ile gözünün altındaki deriyi çekerek:

— Pışş!.. dedi, ben Kâmille evlendikten sonra yaramazlık etmem. Sen beni ne sanıyorsun? İstediğin zaman şap diye öpüyorsun diye ben çantada keklik miyim? Arkadaşız biz seninle. Kucaklaşırız, öpüşürüz. Fakat işte o kadar. Senin bir kız arkadaştan farkın yok benim gözümde.

Erkeklik gururumu inciten bu sözleri müsamaha ile dinledikten sonra:

— Peki, peki... dedim. O ayrı mesele. Sen çocukluğumuzdanberi bana karşı bir tuhafsın. Hem beni seversin, hem de kaçarsın benden. Şimdi biz asıl meseleye gelelim. O halde sen Kâmil vasıtasiyle Sevini bulabilirsin. Vapur hamalları arasında polis hafiyeliğine lüzum yok. Kâmil Sevinin adresini biliyor tabiî.

— Bilmiyorum, herdalde bilir. Sorarım.

— Ne zaman buluşacaksınız?

— Yarın öğle yemeğini beraber yiyeceğiz.

— Maşallah!... Ne konuşuyorsunuz böyle?

— Herif çapkın. Aklı sıra beni baştan çıkarmak istiyor. Tabiî, ben de ümit veriyorum. Hele avucumun içine iyice girsin. Bir daha kurtulamaz. Nikâh memurunun önünde soluğu alır.

— Kendine pek güveniyorsun.

— Güvenirim tabiî. Ne zannettin ya!... Ben İstanbulun en güzel, en şeytan kızlarını cebimden çıkarırım.

— Allah versin. Bu heriften beni kurtarırsan memnun olurum tabiî. Fakat Sevin de ondan senin kadar hoşlanıyorsa, Kâmil ikinizin de icabına bakar, ben iyot gibi açıkta kalırım.

Sarmaşık yaklaştı, burnumun ucunu tutarak:

— Bende o göz var mı? dedi, şimdi ben koca arıyorum, çapkınlıkla vakit geçiremem. Kâmili Allah çıkardı karşıma. Vapurda çantamın kulpu kopuverdi.

— Yoksa sen mi kopardın?

— Hayır vallahi, kendiliginden koptu. Fakat nasıl olsa ben onunla tanışırdım. Gözüme koymuştum bir kere. Vapurda bundan daha kolay ne var?

— Orası öyle.

Bir müddet sustuk. Şimdilik, benim talihim Sarmaşığın avucunda idi. Kâmilden Sevinin adresini öğrenecek. Öğrenebilirse iyi. Yoksa hamallara ve şoförlere düşeceğiz. Her ne hal ise. Beni asıl düşündüren şey, Sevinin niçin gelmediği meselesiydi. Kız benimle alâkasını kesmeğe karar vermişti. Kâmili mi tercih ediyor? Seviyor mu onu yoksa? Beni niçin araya soktu? Belki onu kıskandırmağa kalktı. O da Sevini kıskandırmak için Sarmaşık'a yanaştı. Evet... Böyle olmalı... Tehlikeli, fakat eğlenceli bir oyun.

Elimi Sara'ya uzattım:

— Pekâlâ! dedim, ben gidiyorum. Artık senin elindeyim. Ocağına düştüm. Evvelâ Sevinin adresini öğren. Sonra düşünürüz.

Sarmaşık bir ses duyuyormuş gibi kulak kabarttı:

— Dur biraz, dedi, kapı çalınıyor. Gidip bakayım. Evde kimse yok.

Odadan çıktı. Ben duvardaki aile resimlerine bakarak dolaşıyordum. Merdivenlerde telâşlı ayak sesleri ve kahkahalar duydum. Yüreğim hopladı. İmkânı yok. Ses benziyor ama... acaba?

Kapı açıldı ve içeriye evvelâ Sevin, arkasından da Sarmaşık girdi.

Birdenbire o kadar sevinmiş ve kendimi kaybetmişim ki, hemen Sevini sımsıkı kucakladım ve delice öpmeğe başladım. Kız çırpınıyor, gülüyor, kurtulmağa çalışıyordu.

Sarmaşık bağırdı:

— Ayol dur! Kızı boğacaksın! Bu ne hararet! Kıskandım vallahi, ne tatlı öpüyorsun!

Sevin kollarımdan kurtuldu, saçlarını ve üstünü başını düzelterek oturdu. Aynasını çıkardı ve yüzünü de nizama koydu.

Ben karşısında durmuş, çılgınca bir hayranlıkla ona bakıyordum.

— Niçin gelmedin? diye sordum.

İçini çekti:

— Şimdi anlatacağım, dedi. Seni burada bulacağımı hiç ümit etmiyordum. Çok memnun oldum. Başıma neler geldi bilsen!

Merakla ona doğru eğildim:

— Neler geldi?

Hayalinizdeki Mecmua:

AYDABİR

Çıkaranlar:

Orhan Seyfi Orhon — Yusuf Ziya Ortaç

Hayalinizdeki nedir?

★ Güzel yazı mı? ★ Nefîs resim mi? ★ Meşhur imzamı? ★ Meraklı mevzu mu? ★ Roman mı? Şiir mi? ★ Makale mi? ★ Hem eğlendirici, hem öğretici yazı mı?

Hepsi (AYDABİR) de!

★

Güller ve Dallar

«Şiir»

Faruk Nazif Çamlıbel

Ölüm Meleği

«Roman»

Server Bedi

Son Şafak

«Büyük Hikâye»

Kerime Nadir

★

Birinci sayıdaki imzalar:

Peyami Safa ★ Mithat Cemal ★ Orhan Seyfi Orhon ★ Yusuf Ziya Ortaç ★ Vahdet Gültekin ★ Hamdi Varoğlu ★ Zahir Güvemli ★ Kandemir ve daha birçok kıymetli imzalar...

Ay başında çıkıyor!

MÜKEMMEL BİR DİŞ MACUNUNUN 5 ŞARTI

1 - En saf iptidai maddelerden yapılması,
2 - Ağızda güzel bir tat ve koku bırakması,
3 - Dişlerin minesini temizleyip inci gibi parlatması.
4 - Diş etlerini tahriş etmemesi.
5 - Ağızdaki zararlı mikropları yok etmesi.

Bütün bu şartları *Miçam*'lı

RADYOLİN

de bulabilirsiniz.

No:17

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi

SERMAYESİ: 1.500.000, — Türk Lirası

YANGIN
KARA ve DENİZ NAKLİYATI
KAZA
HAYAT

sigortalarını en müsait şartlarla yapmak için sayın müşterilerinin emrine âmadedir.

Yurdun her tarafındaki İş ve Ziraat Bankaları Türkiyenin bu en eski ve en büyük Sigorta Şirketinin acenteleridir.

Telefonlar:		
	Santral	44653/2/1 ve 44659
	Müdür	44039
	Fen Müşaviri ve İkinci Müdür	43954
	Ankara Şubesi	10109
	Galata Bürosu	43949
	İzmir Bürosu	5915

Telgraf adresi:

İmtiyaz — İstanbul

Yurt imarının en esaslı temeli

İller Bankası

Sermaye: 200.000.000 T. L.

Yurdu, SU ve ELEKTRİK şebekeleriyle örer.

Halkımıza sağlık kaynağı, bol ve temiz SU ile Işık ve her türlü refah vasıtaları sağlar.

ŞEHİR, KASABA ve KÖYLER'imizin bayındırlığı için gerekli yardımları yapar ve krediler açar.

Her türlü Kamu hizmetlerinin gerçekleşmesine çeşitli vasıtalarla da çalışır.

En müsait şartlarla MEVDUAT kabul eder ve her nevi BANKACILIK muameleleri yapar.

Muayyen zamanlardaki Sancılara Karşı...

GRİPİN

KULLANINIZ!

Gripin

- Baş, diş, adale, sinir, ağrılarına karşı başarı ile kullanılır.
- Grip ve nezle başlangıcında bir çok fenalıkları önler.
- Süratle hazmolur, ve derhal tesirini gösterir.

Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

Perşembe
12/Haziran/1952

Akbaba

35
Kuruş

— Acele bir arsa istiyoruz...
— Ev için mi, apartman için mi?
— Gecekondu için!

260